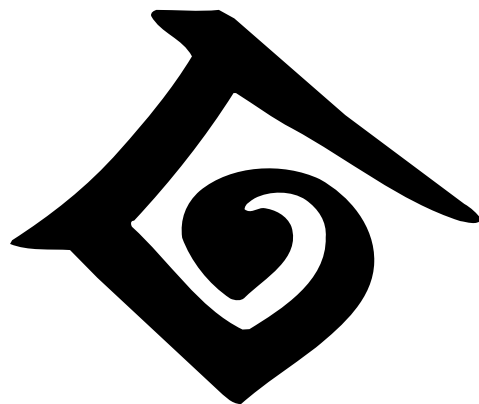

**TÝDEN
KŘEŠŤANSKÉHO
DOMOVA**

12.–19. 2. 2005

MILÍ PŘÁTELÉ, PŘÍZNIVCI RODINY A KAŽDÉHO DOBRÉHO MEZILIDSKÉHO VZTAHU,

do určitého věku dítěte rodina zastupuje i Nejvyšší autoritu – Boha. Podle MUDr. Nešpora jsou kamarádi a kolektiv až na druhém místě po vlivu rodiny. Na poslední místo pak zařazuje učitele. Jak často je ale vliv pedagoga, vedoucího, řečníka ale i kazatele přeceňován, jakoby charismatický vůdce mohl působit silněji, než skrytý vliv rodiny. Jsme-li zaměřeni na okamžité výsledky, budeme o vlivu rodiny pochybovat. Dlouhodobé výsledky nás ale přesvědčují o síle rodinného působení.

Rodina, ze které jsme vyšli, nás doprovází celý život. A často, jak roky plynou, s úsměvem, ale také se znepokojením, zjišťujeme, jak jsme v dobrém i ve zlém podobní svým rodičům. Jen inspirované slovo apoštola Pavla: „Všecko mohu v Kristu, který mne posiluje,“ nám dává naději na osobní růst.

„Křesťanská rodina má být příkladem pro ty, kteří žijí v její blízkosti. Má ukazovat nádhru pravých Božích zásad. Její vliv má větší účinek, než nejkrásnější kázání... Ostatní rodiny si povšimnou výsledků dosažených křesťanskou rodinou a budou chtít její příklad následovat...“ (E.G.Whiteová – The Adventist Home, str. 31-32). A právě o tomto vlivu křesťanské rodiny hovoří následující přednášky. Materiál je ale sestaven jinak, než v uplynulých letech. Dovolím si říci, že před nám leží praktická příručka pro misijní práci prostřednictvím rodin.

Ze služby druhým ale nejsou vynecháni ani ostatní. Proto je materiál určen celému sborovému společenství. Vždyť záměrem vedení Generální konference je, aby se sbor zajímal o své členy, působil ve prospěch manželských párů, svobodných jedinců a dětí a pomáhal vytvářet pevné vazby, které není jednoduché zprerhat. Vždyť Boží Slovo říká: „Vyleji svého Ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat. Vaši starci budou mít sny. Vaši jinoši budou mít prorocká vidění. Rovněž na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého Ducha.... dříve, než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný.“ (Joel 3,1-3)

Do nového roku 2005 vám přeji Boží pokoj a radost z misijní práce.

Aleš Zástěra
Oddělení KD Č-S unie CASD

OBSAH

Domov – místo pro vzájemné sdílení.....	3
Křesťanská rodina se znovu může stát nástrojem k šíření evangelia.....	9
Rodinná evangelizace	13
Křesťanský domov může zbírat Boží úrodu!	18
Tvoríme zbor orientovaný na rodinu	23
Zakladanie zborov môže ohroziť zdravie vašej rodiny	28
101 nápadů pro rodinnou evangelizaci.....	36

DOMOV — MÍSTO PRO VZÁJEMNÉ SDÍLENÍ

Karen a Ron Flowersovi

Naše domovy patří Pánu. Jako jejich správci se máme modlit a naslouchat Božímu vedení, abychom vše, co domov poskytuje – lásku a péči stejně jako „střechu nad hlavou“ – mohli využít ke službě Bohu.

CO VIDĚLI V TVÉM DOMĚ?

K judskému králi Chizkijášovi kdysi přišli poslové z Babylóna, protože se zajímali o jeho zázračné uzdravení ze smrtelné nemoci a také o nadpřirozené znamení, které s tím souviselo – že stín slunečních hodin se posunul o deset stupňů zpět. Chizkijáš s radostí přijal své hosty, ale jak se zdá, o své zkušenosti s uzdravením mlčel a jen málo zdůraznil ty věci ve svém domě, které mohly srdce těchto tázajících se vyslanců otevřít poznání Boha. Je zde nápadný kontrast mezi Chizkijášovou vděčností za uzdravení, o které se píše v 38. kapitole knihy Izajáše, a jeho mlčením o tomtéž v kapitole 39. Chizkijáš ukázal vyslancům svoji zbrojnicí a obrovské bohatství. Když vyslanci odešli, prorok Izajáš na něj udeřil s otázkou: „Co viděli v tvém domě?“ (Iz 39,4) Byla to věcná otázka a Chizkijáš si opožděně uvědomil, že ve své pýše vyzradil státní tajemství týkající se národního bohatství a vojenské připravenosti. A co víc, promeškal vzácnou příležitost, kdy těmto cizím vyslancům mohl sdělit pravdu o Bohu.

„**Bůh ho opustil, aby ho vyzkoušel.**“ Tato státní návštěva byla velice významnou příležitostí, v Bibli však není záznam o tom, že by kvůli ní Chizkijáš hledal zvláštní vedení na modlitbě nebo že by se radil s proroky či kněžími. A Bůh také nezasáhl. Za těchto okolností, kdy byl sám – veřejnosti nebyl na očích a nekonzultoval situaci s duchovními rádci –, nebylo Boží dílo v jeho životě ani v životě národa na pořadu dne. Biblický letopisec chtěl ve verši 2 Pa 32,31 možná ukázat, jak snadno můžeme Boží pozhénnání

považovat za samozřejmé a jak snadno se může stát, že si ti, kdo přijímají Boží milost, vystačí sami.

Správci Božího domova. Jeden uznávaný vedoucí oddělení křesťanského správcovství často hovořil o „naslouchání Božímu hlasu, pokud jde o naše příjmy“, tj. o naslouchání Božím pokynům, jak máme použít to, co patří Jemu. Křesťané uznávají, že vše, co mají, patří Bohu. My jsme správci, manažery toho, co nám Bůh svěřil. Podobně jako náš čas, nadání, majetek a chrám těla, tak i naše domovy patří Pánu. Jsme správci našeho domova, který je ve skutečnosti Božím domovem. Podobně jako to děláme s našimi finančními zdroji, máme mu „předložit“ i svůj domov, modlit se a naslouchat Božímu vedení, abychom vše, co domov poskytuje – lásku a péči stejně jako „střechu nad hlavou“ – mohli využít ke službě Bohu. Bůh chce, aby náš dům a domov byl místem, kde se vydává svědectví. Proto bychom si měli neustále klást otázku: „Co viděli v tvém domě?“

Z Chizkijášovy zkušenosti si můžeme vzít několik stále platných ponaučení, pokud jde o věrnost při vydávání svědectví „v domácnosti“:

- ❖ Každá návštěva jednotlivců v křesťanské rodině je příležitostí, kdy křesťané mohou lidem hledajícím Krista přiblížit svoji životní zkušenost a poselství evangelia.
- ❖ Je pravděpodobné, že hosté sami od sebe nezačnou mluvit o duchovních věcech, a tak musí křesťané najít způsob, jak jim sdělit dobrou zprávu citlivě a tak, aby to vhodně zapadlo do atmosféry, která se při dané příležitosti utvoří.
- ❖ Křesťané by se neměli chlubit svým majetkem ani tím, čeho dosáhli, jakkoli to mohou považovat za Boží pozhénnání.

O ČEM BYCHOM MĚLI HOVOŘIT?

Před návštěvou babylónských vyslanců prožil Chizkijáš zázračné uzdravení ze smrtelné nemoci. Tento obrat v jeho zdravotním stavu byl doprovázen nadpřirozeným důkazem Božího pozhénnání, když došlo k neobyklé události:

slunce se posunulo zpět o deset stupňů (viz Iz 38,4-8). Králi se tímto naskytlá skvělá příležitost, kdy se mohl podělit o vzácnou Boží pravdu svěřenou jemu a jeho národu.

Dobrá zpráva o Lékaři. Při svém jednání s druhými bychom měli vycházet z toho, že máme potřeby, které jsou společné všem lidem. Křesťané jsou povoláni k tomu, aby „hlásali mocné skutky toho, kdo /je/ povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (2 Pt 2,10). Nebo – použijeme-li jako symbol Chizkijášovu zkušenost – máme hlásat, že jsme nemocní, a dokonce že umíráme, ale je zde Někdo, kdo nás uzdravil a stále nás uzdravuje. Byli jsme duchovně ztraceni, ale je tu Někdo, kdo vidí, v jaké jsme situaci, kdo má s námi soucit a zachránil nás.

Způsoby, jak použijeme svůj domov ke službě, mohou zahrnovat jak prosté nabídnutí sklenice vody dítěti od sousedů, které si hraje s našimi dětmi, tak pozvání členů sboru či jiných hostů k jídlu, nebo dokonce i tak radikální způsob pohostinnosti, jako je poskytnutí ubytování někomu, kdo se stal obětí týrání, či závislému bezdomovci v době léčby. Může to znamenat, že u vás doma povedete studium Bible pro lidi ze sousedství, nebo že věnujete čas někomu, kdo potřebuje radu a modlitbu. Šťastní jsou ti, kteří nacházejí příležitosti, kdy mohou s někým otevřít Boží slovo a sdílet s ním svoji víru. Při tomto sdílení nemusí vždy nutně dojít k odhalení toho, čemu věříme. Ovšem sdílení v našem domově by mělo být založeno na biblickém učení o Kristu. I když nás ke službě může vést spousta motivů, ve svém důsledku přináší hlásání evangelia člověku, který slouží, obrovskou radost.

Sdílení dobré zprávy. Podstatou toho, o co se mají křesťané dělit, je dobrá zpráva o Boží milosti pro hříšníky, která se projevila v životě, smrti a vzkříšení Ježíše. Bůh nás bezpodmínečně miloval a jednal v náš prospěch, bez ohledu na to, čeho jsme se dopustili. Kristus se s námi ztotožnil (Mt 1,23). Bůh se na každého člověka dívá tak, jako by byl spojen s Kristem (srov. E. G. Whiteová – Cesta ke Kristu, str. 49);

Nový zákon používá slovní spojení „v Kristu“. Bůh učinil Krista Spasitelem všech lidí, zvláště pak těch, kdo věří (1 Tm 4,10). Jeho život, smrt i vzkříšení znamenají, že se začaly psát nové dějiny lidstva (1 K 1,30; Žd 2,9; Ř 5,14-19). Kvůli Ježíši Bůh ospravedlňuje bezbožné (Ř 4,5) a nepočítá nám naše hříchy (2 K 5,19). Byli jsme mrtví ve svých hříších, ale v Kristu nás Bůh považuje za ty, kdo jsou duchovně probuzeni k životu, kdo jsou vzkříšeni a uvedeni na nebeský trůn (Ef 2,1).

Bůh vyzývá hříšníky, aby věřili v Ježíše, přijali skutečnost, že je vykoupil, a plnili poslání, k němuž byli povoláni (Ef 4,1), aby dovolili Bohu činit v nás chtění i činění toho, co se mu líbí (Fp 2,13). Evangelium nás ujišťuje o tom, že jsme „v Kristu“; tuto duchovní skutečnost zajistil Bůh a věřící ji přijímají vírou. Bůh chce vykonat v životě věřících dílo, o kterém Nový zákon hovoří jako o přebývání Ducha v nás (Ř 8,9), „Krista v nás“ (Ko 1,27); hovoří o tom, že Kristus přebývá v srdci vírou (Ef 3,17). Výsledkem je životní styl, kdy křesťan nese ovoce evangelia. Druhý příchod Ježíše je nadějí evangelia.

Pravá křesťanská pohostinnost, láska, péče a vřelost, která se projevuje v křesťanském domově, pochází ze srdcí těch jednotlivců, kterých se dotklo evangelium a kteří jsou jím uzdravováni. Naše rodiny vydávají svědectví o určitém životním stylu a je možné sdílet i mnoho dalších biblických pravd. Všechny tyto pravdy jsou důležité. Ale tyto dobré rady a informace, se kterými se máme sdílet, nenahradí, co je vlastní podstatou dobré zprávy.

JAKÉ POSLÁNÍ MÁME V RODINĚ

Rodině patří první místo. Zdroje, které nám rodina poskytuje, máme v první řadě využít pro její spasení. Božím záměrem bylo, aby rodina byla přirozeným prostředím, ve kterém se bude uskutečňovat Boží pokyn: „Jděte... a získávejte mi učedníky.“ (Mt 28,19) V kruhu pečující rodiny se můžeme zaměřit na hlubokou a trvalou lidskou potřebu sounáležitosti, lásky, intimity a sociálních kontaktů. To první mís-

to, kde se člověk učí žít ve vztazích, je rodina. A křesťanská rodina může být důležitá v tom, že se zde člověk učí poznávat Boží lásku a milovat ostatní (J 13,35). Díky Boží milosti může rodina významně přispívat k tomu, aby její členové mohli poznat Krista. Při veškeré snaze pomáhat druhým bychom neměli zanedbávat členy vlastní rodiny.

Je přirozené, že prvními „objekty“ našeho evangelizačního úsilí jsou ti, kdo žijí v naší domácnosti (J 1,40-42; srov. Dt 6,6,7; Rt 1,14-18). „Jako ti, kdo konají Boží dílo, máme se svou prací začít u těch nejbližších, tedy ve svém vlastním domově. Neexistuje důležitější misijní pole, než je toto.“ (E. G. Whiteová – *Child Guidance*, str. 476) „Naše práce pro Krista má začít doma, v rodině... Mnozí toto pole hanebně opomíjejí a nyní nadešel čas, abychom se seznámili s tím, jaké zdroje a léčebné prostředky má Bůh k dispozici, aby mohlo dojít k nápravě tohoto nedobrého stavu.“ (E. G. Whiteová – *6 T*, str. 429, 430) „Ve svém domově můžete být evangelisty, můžete být služebníky milosti pro své děti.“ (E. G. Whiteová – *Child Guidance*, str. 479)

Janovo evangelium zachycuje nadšení Ondřeje, když se setkal se Spasitelem. „První, co Ondřej udělal, bylo, že našel svého bratra Šimona...“ Ondřej reagoval na učení, že Ježíš je Mesiáš, způsobem, který je běžný tehdy, když člověk obdrží opravdu dobrou zprávu. Takovou zprávu si není možné nechat pro sebe, je třeba ji prostě sdělit těm, kteří jsou nám blízcí a drazí. Ondřej šel dokonce ještě dál, zařídil, aby Šimon (kterému Ježíš dal jméno „Petr“) byl představen Ježíši. *S nadšením mluvit o Ježíši, osobně s ním druhého seznámit* – jak prostý „recept“ na to, jak se můžeme o evangelium podělit s příbuznými a rodinnými příslušníky. Po tomto „uvedení“ k Ježíši Ondřej ustoupil stranou. Od té doby měli Ježíš a Petr mezi sebou jedinečný vztah.

Pomoci dětem v poznání víry. I když děti patří k vhodným objektům našeho evangelizačního úsilí, v rodině bývají v tomto směru často přehlíženy. Rodiče se mylně domnívají, že děti budou celkem bez obtíží vstřebávat spiritualitu, kterou doma pěstujeme. Tak úplně

samozřejmě to ale není; i když se děti a mladí lidé učí tak, že napodobují vzory, které mají kolem sebe, je také pravda, že tito mladší členové Ježíšovy rodiny vyžadují individuální pozornost; je třeba vytvářet příležitosti, kdy je budeme moci s Pánem seznámit. Pátá kniha Mojžíšova (6. kapitola) o této věci mluví se zvláštní naléhavostí: je třeba věnovat pozornost tomuto neúčinnějšímu způsobu náboženské výchovy. Měli bychom dbát na pravidelné osobní a rodinné pobožnosti. Svůj čas a zvláštní úsilí vyžadují děti a mladí lidé, protože tak se i další generace může stát lidem víry.

Požehnání křesťanského partnera (1 K 7,12-15; 1 Pt 3,1,2). Je smutné, že přijetí evangelia může vést k rozpadu rodiny. Nový zákon řeší dilema, před kterým stojí někteří z těch, kdo se právě obrátili ke Kristu – rozhodnutí následovat Krista může ohrozit jejich manželství, instituci, kterou stvořil sám Kristus. Nový zákon však takovým manželským párům, kteří jsou nábožensky rozdělení, nabízí radu.

V 1. listu Korintským reaguje Pavel na obavy nově obrácených křesťanů, že zůstat v manželství s nevěřícím partnerem může být urážkou Boha, nebo to může znesvětit je i jejich děti. Ne, říká Pavel, svatý stav manželský a jeho intimita má pokračovat i po obrácení jednoho z partnerů. Přítomnost křesťanského partnera „posvěcuje“ i jeho protějšek stejně jako jejich děti; ne sice ve smyslu jejich postavení před Bohem, neboť to předpokládá jejich osobní odevzdání se Kristu, ale v tom smyslu, že jsou zdrojem požehnání a přivádějí tak nevěřící do kontaktu s královstvím milosti. Nevěřící partner se však, jakkoliv je to bolestné, může rozhodnout z manželství odejít. I když to bude mít vážné důsledky, milostivé Boží slovo k nevěřícímu je „ať odejde“ a k věřícímu, že „není v takových případech vázán“ (1 K 7,15).

Boží slovo dává přednost tomu, aby i navzdory problémům, s nimiž se duchovně rozdělené rodiny musí potýkat, byla nalezena cesta, jak v rodině nastolit Kristův pokoj. Existuje naděje, že rodina zůstane nenarušená, že navzdory těžkostem bude podán důkaz o vítěz-

ství evangelia, že i nevěřící partner, s kterým je věřící spojen jako jedno tělo, bude spokojený. Hřejivá laskavost, věrnost, pokorná služba a podmanivé svědectví ze strany věřícího – tím vším se zvyšuje pravděpodobnost, že evangelium přijme i nevěřící. Odevzdanost manželů je oboustranná a vyvěrá ze vztahu ke Kristu (srov. Ef 5,21). I když věřící partner přistupuje ke svému nevěřícímu protějšku s křesťanskou odevzdaností, v první řadě zůstává věrný Kristu. Věrnost Božím požadavkům týkajícím se úcty k lidskému životu ovšem nevyžaduje, aby se partner nechal svým protějškem zneužívat nebo byl nucen snášet jeho násilné projevy.

RODINA „ZÍSKÁVÁ“ RODINU

„Poslání rodiny je velkolepé a netýká se jen jejích členů. Křesťanský domov má být učebnicí, která zobrazuje, jak významné jsou správné životní zásady. Takový příklad se stává silou, která ve světě působí k dobru. Vliv rodiny na srdce je mnohem větší než sebelepší kázání... Může se zdát, že oblast našeho vlivu je nepatrná a naše schopnosti malé, že máme málo příležitostí, že málo dokážeme. Přesto máme podivuhodné příležitosti, jestliže dobře využijeme možnosti, které nám poskytuje náš vlastní domov. Otevřeme-li svá srdce a své domovy Božím životním zásadám, staneme se prostředníky, skrze něž bude proudit životodárná síla. Z našich domovů budou tryskat proudy zdraví, které přinášejí život, krásu a užitek tam, kde je dnes pusto a prázdno.“ (E. G. Whiteová – *Cesta ke zdraví a životní harmonii*, str. 229, 230, 231)

„Křesťanský domov je ve skutečnosti zdaleka nejmocnějším evangelizačním nástrojem. Takovýto způsob hlásání evangelia nemá útočný charakter; je však přesvědčivý. Poselství hlásá nikoli slovy, ale skutky. Neříká druhým, čím by měli být; ukazuje jim, čím by mohli být. Díky požehnanému vlivu, který rodina šíří, se může obrátit více lidí, než kolik by jich ke Kristu mohli přivést všichni kazatelé dohromady. Bude-li více takových rodin, svět se brzy stane světem křesťanským; svět může žít kvalitněji jen tehdy,

dostane-li se na vyšší úroveň život v rodinách.“ (Mace – *In the Presence of God: Readings for Christian Marriage*, 1985, str. 113)

Lidé kolem nás potřebují to, co je pro nás – adventistické křesťanské rodiny – výsadou. Svět hladoví po lásce. Mnohým pro utváření manželských a rodinných vztahů chybí prostě vhodný příklad, jímž by se mohli řídit. Rodiny trpí tím, že jim chybí příklad toho, jak se v srdci může zrodit a jak se může šířit opravdová láska. Někteří se rozvádějí, někteří žijí odloučeně, jiní dělají, co mohou, aby spolu vydrželi a přitom spolu neustále vedou spory nebo prožívají bolest a frustraci. Ti z nás, kteří našli způsob, jak budovat křesťanský domov, mají něco, o co by se mohli podělit a co by mohli vidět a poznat i druzí.

Sdílení jako součást života rodiny. Nový zákon klade důraz na *napodobování*, a tedy uznává důležitost vzorů v procesu učení (Ef 5,1; 1 K 4,16; 1 Te 1,6; Žd 6,12; 13,7; 3 J 1,11). Lidé mají tendenci připodobnit se tomu, na koho se dívají. Tento princip platí všeobecně pro mezilidské vztahy, a obzvláště pro vztahy v rodině, kde je napodobování běžné: děti napodobují své rodiče a sourozence; manželé často napodobují jeden druhého. Toto pojetí nabízí důležitý klíč k tomu, jak by manželské páry a rodiny mohly křesťanské svědectví předat jiným manželským párům a rodinám.

Význam sociálního vlivu. Naše rodiny mohou vydávat svědectví, jestliže vytvoříme vhodné příležitosti, kdy nás druzí mohou pozorovat a určitým způsobem se podílet na tom, co doma prožíváme. V našich rodinách mohou vidět, jak působí Ježíšův Duch. Ellen G. Whiteová napsala: „Společenský vliv je pozoruhodná síla. Chceme-li, můžeme ho využít, jestliže pomáháme lidem kolem nás.“ (*Cesta ke zdraví a životní harmonii*, str. 230) „Křesťanský domov by měl být vlastně centrem nakažlivého přátelství, kde jsou dveře otevřené všem lidským potřebám.“ (Mace – *In the Presence of God: Readings for Christian Marriage*, 1985, str. 98)

Manželské páry zvou jiné páry k jídlu nebo ke společnému studiu Bible apod. Pokud společně navštěvují program růstu v manželství, považují

je tito návštěvníci za svůj vzor. Projevy sounáležitosti, vzájemné potvrzení, komunikace, řešení konfliktů a přizpůsobení v rozdílech vypovídá o jejich společném životě v Kristu. Kurzy pro rodiče a podpůrné skupiny, kde křesťané přicházejí do styku s nekřesťany, mají stejný efekt. Model rodina rodině se realizuje tehdy, když křesťanská rodina pozve jinou rodinu k jídlu, ke společné rekreaci nebo rodinné pobožnosti. Jakýkoli lidský příklad je nedokonalý; ovšem svědectví křesťanského domova nemusí nutně přinášet vzor absolutní dokonalosti. V novozákonním pojetí je napodobování výzvou pro jednotlivce, aby následovali věřící – ty, kteří následují Krista. Základní myšlenkou je, že lidé přijmou víru tak, jak jim bude představena v životě jiných, kteří jsou stejně chybujícími lidmi jako oni sami.

Evangelizace prostřednictvím pohostinnosti. Ve všech částech Písma se setkáváme s tím, jak důležitá je pohostinnost. Ať už je to v případě Abrahama a Sáry (Gn 18,1-8), Rebečky a její rodiny (Gn 24,15-20; 31-33), Zachea (L 19,1-9); srov. Iz 58,6.7.10-12; Ř 12,13; 1 Pt 4,9. Pohostinnost umožňuje i naplnění dalších základních lidských potřeb – potřeby odpočinku, jídla, společenství. Je to hmatatelný projev lásky, která dává sama sebe. Ježíš připisoval pohostinnosti teologický význam, když učil, že nasycení hladových a podání nápoje žíznivým jsou skutky služby jemu samotnému (srov. Mt 25,34-40). Využívání domova ke službě může

zahrnovat prosté nabídnutí sklenice vody dítěti či pozvání sousedů k jídlu, nebo dokonce tak radikální způsob pohostinnosti, jakým je poskytnutí ubytování oběti týrání v době její léčby. Může jít o prosté přátelství nebo o vytvoření příležitosti pro společnou modlitbu nebo o vedení skupiny při biblickém studiu. Pravá pohostinnost vychází ze srdcí lidí, kterých se dotkla Boží láska a kteří svou lásku touží hmatatelně vyjádřit slovy i činy.

Petr poukazoval na to, že někteří si počínají příliš zdrženlivě při prokazování pohostinnosti (1 Pt 4,9). I v dnešních rodinách se projevuje rezervovanost – mnozí si stěžují, že nemají potřebné vloh, čas nebo dostatek energie, aby mohli projevit svou pohostinnost. Jiní pocítují rozpaky, připadají si nejistí a nezkušení, mají-li překročit práh intimity při kontaktech s nevěřícími. V dnešních rodinách se také projevuje tendence zaměňovat *pohostinnost* za *zábavu*. Níže uvedená tabulka ukazuje, jaké možnosti nabízí služba ve srovnání se zábavou.

Kazatel Samuel Monnier, vedoucí laických aktivit při Generální konferenci – nyní v důchodu – vypráví následující zkušenost, kterou doma s pohostinností udělali:

„U nás doma jsme mívali v neděli ráno po společné pobožnosti rodinnou poradou, kdy jsme často vybrali někoho, koho pozveme k nám na jídlo. Moje žena Yvonne a já jsme odevzdali své hlasy pro kandidáta, kterého vybraly děti. Pak

	Zábava	Pohostinnost
Priority	Věci	Lidé
Motivy	Soustředěnost na sebe: Udělat dojem Předvést svůj domov a schopnosti	Orientace na druhé: Dávat druhým Těšit se ze vzájemného společenství
Požadavky	Krásný domov Pěkná výzdoba Labužnická jídla	Lidem jde o společenství Prosté jídlo
Zaměření	Udělat dojem	Sloužit lidským potřebám
Výsledek	Chválení hostitele Obdivování domu a vybavení	Hosté jsou povzbuzeni a je jim dodána odvaha

jsme se modlili, aby ti, pro které jsme hlasovali, naše pozvání přijali. Když jej přijali, modlili jsme se každý den za to, aby všichni členové naší rodiny měli pozitivní přístup a aby se našich hostů dotkl Duch svatý. Pak jsme se za ně modlili ještě před jejich příchodem.

Když pak nadešla chvíle společného jídla, řekl jsem, že jsme křesťané a že rádi prosíme o Boží požehnání. Pak Yvonne určila jedno z našich dětí, aby se pomodlilo. Tyto dětské modlitby vyvolaly vždy dojetí v srdcích návštěvníků. U stolu jsme úmyslně nemluvili o Bohu, církvi ani náboženství, pouze jsem hostům vysvětlil, že nepijeme alkohol ani nejíme maso a že to je naše rozhodnutí. Ještě než hosté odešli, obvykle jsem se s nimi krátce podělil o své přesvědčení; během dvou tří minut jsem jim pověděl o tom, jak jsem se stal křesťanem, a o významu víry v mém životě. Zmínil jsem také některé z biblických zaslíbení a nabídl jsem jim, že se pomodlím. V modlitbě jsem připomněl některé aspekty našeho rozhovoru a nebeskému Otci jsem pověděl o tom, co nám dělá starosti a o dalších věcech, které jsme s hosty probírali.

Naši hosté se často revanšovali tím, že nás na oplátku pozvali k nim. My jsme nabídku přijali a snažili se s nimi navázat přátelství. Jakékoli otázky týkající se církve nebo Boha jsme zatím nechali stranou. Když jsme pak měli odejít, otevřel jsem svoji kapesní Bibli a zeptal se jich: „Můžu přečíst nějaké biblické zaslíbení?

Můžu se pomodlit?“ Takovým prostým a přitom praktickým způsobem naše rodina vydávala svědectví. Když byli tito lidé připraveni přijmout něco více, hledali jsme způsoby, jak je zapojit do sborových aktivit. Pozvali jsme je na koncert, na film, později na evangelizační přednášky. Všechny tyto akce jsme absolvovali s nimi. Tímto způsobem jsme získali mnoho přátel a mnozí z nich se také později rozhodli stát se členy církve.“

ZÁVĚR

„Jděte za lidmi ze sousedství, přiblížte se k nim, ať se jejich srdce zahřeje vašim nesobeckým zájmem a láskou. Mějte pro ně pochopení, modlete se s nimi, hledejte příležitosti, jak jim prokazovat dobro, a pokud můžete, sejděte se společně a otevřete Boží slovo jejich zatemnělým myslím.“ (E. G. Whiteová – *Welfare Ministry*, str. 64)

Projevy pozornosti a laskavosti, dary, které dáme, jídlo, které nabídneme, čas, který věnujeme tomu, že s druhými hovoříme o vzájemných pocitech, to vše pomůže vytvořit pouta přátelství.

Naše domovy nám nabízejí nesčetné příležitosti pro vytváření takových přátelství a pro sdílení naší adventistické víry s druhými. Ať nám Bůh pomůže překonat překážky, které nás tak často oddělují od rodin, které žijí kolem nás.

KŘESŤANSKÁ RODINA SE ZNOVU MŮŽE STÁT NÁSTROJEM K ŠÍŘENÍ EVANGELIA

David Yeagley

V průběhu dějin spasení Bůh používal rodinu jako základ změn v umírajícím světě. Na význam rodiny bychom neměli zapomenout ani dnes.

ÚVOD

Když jsem chodil do šesté třídy, bratr mi věnoval svoji starou soupravu k provádění chemických pokusů. Návod se už dávno ztratil, a tak jsem v suterénu našeho domu zkoušel s vodou míchat nejrůznější chemikálie a netrpělivě jsem čekal na to, jaká nastane reakce. Voda se barvila ošklivými odstíny zelené, černé a červené, nic dalšího se ale nestalo – nedočkal jsem se jediného záblesku, nic nesýčelo, nečmoudilo, nebouchalo. Obraz našeho světa mi připomíná výsledek mých pokusů – směs temnoty, ošklivosti a poskvrnění hříchem. Narůstá ve mně pocit, že náš svět spěje ke konci a nikdo to nedokáže zastavit. Kazatelé, politici a učitelé v zoufalství míchají chemikálie, které mají k dispozici, nic se ale neděje. Svět potřebuje přesně to, co chybělo v mé soupravě k chemickým pokusům – katalyzátor; potřebuje činitele, který by způsobil změnu.

Kam bychom se měli vydat, abychom získali takový katalyzátor? Ani do lékárny ani do drogerie; a nenašli bychom ho ani v žádné příručce k chemickým pokusům. Něco takového můžeme získat s pomocí Božího slova.

RODINA JAKO ZMOCNĚNEC BOHA

V průběhu lidské historie hrála rodina v Božím plánu důležitou roli.

První rodina. Při stvoření světa Bůh odstoupil a řekl: „Je to velmi dobré.“ V příšeří však číhal nepřítel. Co udělal Bůh proto, aby ochránil tento nový svět? Přivedl k sobě muže

a ženu a dal vzniknout první rodině. Jejich úkolem bylo, aby naplnili zemi a starali se o ni. Mnohem důležitější však bylo, že jako manželé měli být jedním tělem a takto nést svědectví o Boží lásce a moci – navzdory silám zla (Gn 2,16.17). Ale první manželé se bezstarostně procházeli každý sám po zahradě. Jejich jednota byla narušena. Satan se chopil této příležitosti a uvrhl náš svět do temnoty.

Abraham a rodina Izraele. Po zmatení jazyků u babylónské věže se svět znovu ocitl na okraji zkázy. Národy světa byly od sebe odtrženy – mezi Božími dětmi se vytvořila jazyková bariéra. Jakým způsobem se za této situace měla po světě šířit zpráva o spasení? Bůh potřeboval zmocněnce. A tak povolal Abrama, který patřil k obyvatelům jednoho z největších měst v Mezopotámii. Abram měl všechno opustit a vydat se do neznámé země, kde on a jeho rodina měli žít jako Boží vyvolení lid (Gn 12,1-3). Jak se měl tento jediný muž a jeho rodina stát požehnáním celému světu? Odpověď na tuto otázku se objevuje až v pozdějším období Abrahamova života (Gn 18,18.19). Ve chvíli, kdy osud celého lidstva visel na vlásku, Boží plán závisel na Abrahamově víře.

Rodina věřících křesťanů. Abrahamova věrnost Bohu a následný příběh o rodině Izraele vyústil v nejvýznamnější událost v historii spasení. Došlo k ní v zapadlém městečku v Palestině, když židovská dívka zázračně počala dítě a Bůh se stal člověkem. Narodil se Ježíš, který žil na této zemi, zemřel a pak znovu vstal. Kdo s tím ale seznámí svět? Osud lidstva znovu visel na vlásku. A tak Bůh znovu povolal jednu zvláštní rodinu (Mt 12,48-50). V novozákonním pojetí je církev chápána jako rodina – jako „rodina víry“ (Ga 6,10), „Boží rodina“ (Ef 2,19), „rodina“ (Ef 3,14.15; Kral.). Kniha Skutky ukazuje, že tato rodina žije v souladu se svým posláním. Poselství je předáváno dům od domu. Celé rodiny odevzdávaly svůj život Kristu. Během pouhých několika let byl celý svět obrácen vzhůru nohama.

Poslední rodina. Podívejme se na historii spasení v širším záběru. V průběhu doby se Boží rodina čím dál více rozšiřuje. Vše začíná ve chvíli

li, kdy muž a žena opustili důvěrné společenství s Bohem. Pokračováním je rodina, která vede kočovnický způsob života v cizí zemi. V závěru Písmo hovoří o velice početné rodině, jejímiž členy jsou lidé ze všech částí světa, lidé všech národností, bez ohledu na politickou příslušnost či pohlaví. Boží rodina se znovu rozrůstá. Po tisíciletí zármutku a rozdělení Bůh povolá svoji pozemskou rodinu domů, aby se spojila s rodinou v nebi. Svět znovu stojí na okraji. Je hodina nula. Kniha Zjevení Jana říká, že v houstnoucí temnotě Bůh povolá ostatek původní rodiny, který světu bude zvěstovat závěrečné poselství (Zj 14,6.7). Přestože toto poselství bylo předáváno celá desetiletí a významným způsobem napomohlo růstu církve, milióny lidí nezadržitelně spějí do zkázy. Dochází k úpadku hodnot a morálky, rodiny se rozpadají, mnozí žijí v izolaci a bolesti.

RODINA SE ZNOVU MŮŽE STÁT NÁSTROJEM EVANGELIZACE

V průběhu dějin spásy Bůh povolal rodinu, aby se stala nositelem změn v hynoucím světě. Dnes, v době, kdy svět stojí na prahu věčnosti, bychom na význam tohoto „katalyzátoru“ neměli zapomenout. Zároveň se Zjevením Jana 14 nese Malachiáš 3 poselství, které působí spolu s poselstvím tří andělů: „Posílám k vám proroka Elijáše, aby očistil cestu, a tak aby mohl přijít velký Boží den – den konečného soudu. Rodiče povede k tomu, aby pečovali o své děti, a děti povede k úctě vůči rodičům.“ (Mal 3,23.24; podle *The Message Bible*)

Poslední verš nám říká: *při šíření evangelia dnes hraje rodina důležitou roli*. James Dobson, který někdy vystupuje jako kontroverzní obhájce rodiny, správně poznamenává:

„Toto je to nejdůležitější, k čemu vede rozpad rodiny. Představuje virtuální konec hlásání evangelia, jak k tomu došlo v západní Evropě... Rodina hraje při šíření víry zcela zásadní roli. Dojde-li k rozpadu rodiny v celosvětovém měřítku, budeme možná ještě v naší době svědky morálního zhroucení, jak tomu bylo i, za dnů Noé.“ (Dobson, July 2001 Monthly Newsletter)

Odnaučme se některým evangelizačním návykům. Když mi bylo devět, začal jsem hrát na violoncello. Během let, kdy jsme se s rodiči několikrát stěhovali a bydleli v různých městech a kdy jsem studoval u nejrůznějších učitelů, jsem získal některé špatné návyky. Byly celkem nepatrné a zdály se být nedůležité, ale jakmile jsem začal studovat vysokou školu, „narazil jsem do zdi“ a nebyl jsem schopen dalšího pokroku. V Texasu jsem studoval s Wayne Burakovou, první cellistkou Fort Worth Symphony Orchestra a zkušenou učitelkou. Ta postupně odhalila mé návyky a pomalu a trpělivě mi pomáhala je odstranit. Bylo to nesmírně namáhavé. Výsledek však stál za to: ve svém hraní jsem se dostal na úroveň, o jaké se mi nesnilo.

Podobnou výzvu představuje i zapojení „katalyzátoru“ rodiny do našeho evangelizačního úsilí. Během desítek let naší evangelizační praxe jsme si osvojili metody, které nám znemožňují citlivě začlenit rodiny do misijní služby. Není to tak dávno, co jsme podnikli určité pokusy zapojit rodinu do evangelizace. Chceme-li ovšem překonat překážky, které před námi stojí, je třeba, abychom se v hlásání poselství určité věci odnaučili a jiné se naučili znovu. Dále uvádíme některé náměty, jejichž cílem je povzbudit tvůrčí myšlení a dialog. Věřím, že na jejich základě si znovu uvědomíme zásadní význam rodiny pro evangelizaci a že se také podaří rozvinout modely, které umožní začlenit rodinu přiměřeným způsobem do misijních aktivit.

Od záchranu jednotlivců k záchraně rodiny. Novozákonní model služby obnáší nesení evangelia od domu k domu. Apoštolové opakovaně křtili celé rodiny. Erwin McManus v *An Unstoppable Force* (2001) píše:

„Božím záměrem vždy bylo vykoupení lidí. My jsme to ovšem zredukovali na obracení jednotlivců... Mezi oběma způsoby je však podstatný rozdíl... Jeden vede k následování Krista a ten druhý ke vzniku celého hnutí.“ (str. 95)

Význam služby, která se uskutečňuje prostřednictvím vztahů. Dnešní západní člověk projevuje nedůvěru, pokud jde o učení, hladově ale po vztazích. Banka sídlící poblíž mého byd-

liště rází slogan, který lze spojit s touto nevy-slovenou touhou: „Skutečný vztah je všechno.“ Ježíš přichází do naší kultury s prohlášením: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ a „život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Tím nemá být odmítnuto učení, ale je to volání ke službě prostřednictvím vztahů. Ron Marto-ia říká: „Vztahy jsou apologetzí 21. století.“ (Ve-locity Conference 2003)

Od programu k aktivitě. Budování vztahů vyžaduje čas a každé přátelství se rozvíjí jiným tempem. Službu vztahu nelze zredukovat do křížového tažení trvajících 26 večerů. Tradiční evangelizační série sice mohou přinést početní růst, ale pro zdraví rodiny mohou být kontraproduktivní. Sbory, které chtějí praktikovat rodinnou evangelizaci, musí podstoupit dlouhodobý proces, který nelze poměřovat čísly a okamžitými výsledky. Každou část procesu – od chvíle, kdy vznikne přátelství, kdy dojde k upevnění manželských vztahů, až po uspořádání společného agapé – je třeba chápat jako část tohoto evangelizačního procesu. Tento proces ovšem nekončí křtem členů rodiny, ale vyžaduje i další podporu při následování Krista.

Od služby orientované na církve ke službě zaměřené na rodinu. V knize *The Family Friendly Church* Ben Freudenburg (1998) ukazuje, že naše „služba, orientovaná na církve a podporovaná rodinou, se má stát službou, která je orientovaná na domov a podporovaná církví“ (str. 94). Toto je nové paradigma, které má významné dopady. Vedoucí církve dlouho vyžadovali, aby se rodina zapojila do církevního dění. Tento nový model služby je pro církve výzvou, aby zainteresovala sama sebe do života rodiny. Leonard Sweet na nedávné konferenci vedoucích vyzval církve, aby znovu začala rodinu chápat jako místo, kde se uskutečňuje služba.

Od proroctví k prorockému hnutí. Po léta se naše evangelizační letáky hemžily obrázky šelem a draků. Bylo běžné, že mnozí evangelisté začínaly své programy druhou kapitolou Dani-ela. Skutečnost, že adventismus ve své podstatě

vychází z proroctví, která jsou obsažena v knize Daniel a Zjevení Jana, nelze opomíjet. Nikdy bychom však neměli zapomenout ani na to, že jsme povoláni k hlásání Elijášova poselství z Malachiáše 3, které hovoří o obrácení srdce otců k dětem a srdce dětí k otcům. V tomto smyslu je uzdravení narušených vztahů v rodinách a hlásání událostí doby konce zcela rovnocenným proroctvím. Není možné, abychom byli Božím prorockým hnutím, které jednu věc hlásá a tu druhou přehlíží.

Od široce pojatého hlásání k hlásání v užším pojetí. Jako Boží ostatek musíme být ochotni jít tam, kde církve nikdy předtím nebyla – ke dveřím našich sousedů. K tomu není zapotřebí pořádat silnou mediální kampaň, využívat rádio, televizi, reklamní spoty. Stačí, když využijete navázaných vztahů a setkáte se se sousedem u zahradní branky nebo ho pozvete přes chodbu do svého bytu na večeri. Mike Slaughter (2002) poznamenává: „Dnešní kultura je orientována na konkrétního jedince. Je třeba zaměřit se na cesty vedoucí k potřebám jednotlivců a opustit programy, v nichž se snažíme oslovit všechny a nikoho.“ (str. 35)

Od vyučování k osobní zkušenosti. Po více než 150 let se adventistická evangelizace realizovala formou přednášek a vyučování. S nástupem kultury, pro kterou má důležitost prožitků a zkušenost, vstupuje učení na zcela nové kolbiště. Tiché naslouchání v kostelních lavicích nebo za stolem v přednáškové místnosti znemožňuje smysluplné vyučování. Dnešní „žáci“ chtějí prožít zkušenost. Chtějí něco vidět, slyšet, něčeho se dotýkat, něco cítit a zakusit. Touží se aktivně zapojit do učebního procesu. Reagují na vizuální podněty – zajímají je metafory a příběhy. Chtějí, aby učební proces byl něčím, co je spojí s dalšími hledajícími.

Od důkazních textů k živoucím důkazům. Při evangelizačních programech se účastníci obvykle učí tím způsobem, že ve výukových materiálech vyplňují políčka. Při kázání nebo vyučovací lekcí jsou kladeny otázky, evangelista nebo někdo ze zúčastněných čte text a poté se jen tak z hlavy nebo i písemně vyplňují políčka lekce. Takové

metody nejsou ale pro dnešního člověka příliš přitažlivé. Chtějí se setkat s někým, kdo jde po stejné cestě jako oni. Netouží znát odpověď na všechny otázky. Ale rádi by našli takového člověka, který je bude na jejich cestě doprovázet – chtějí najít někoho, kdo je skutečný a věrohodný. Ve světě, který je skeptický vůči Bibli, je živoucí důkaz jediným důkazem, který je může přesvědčit.

Od zkušenosti „zvenčí dovnitř“ k „zevnitř ven“. Na to, abychom do církve přilákali lidi, jsme vynaložili spoustu času. Co by se stalo, kdybychom svůj čas věnovali na vytvoření takového prožitku, který si věřící odnesou s sebou z bohoslužby? Ne *zvenku dovnitř*, ale *zevnitř ven*. Jak říká William Abraham (1989): „Evangelium se šířilo a církve rostla proto, že uprostřed spole-

čenství, v jehož blízkosti se pohybovali lidé, kteří byli zmateni a překvapeni tím, co v církvi viděli, byla ruka svrchovaného Boha.“ (str. 38)

Od teorie k Osobě. Zvláště důležité je, abychom nezapomněli na to, že poselství není jen soubor zásad a pouček; je to Osoba. Když Bůh chtěl, aby tento hříšný svět pochopil, kdo On je, nevydal prohlášení víry, ale poslal Spasitele. Je-li absolutní pravdou Osoba, pak vše, co se od nás vyžaduje, je, jaký vztah k této osobě zaujmeme. Toto je základní skutečnost, o které se má opírat hlásání evangelia založené na vztazích v rodině a vztazích vůbec. Ježíš řekl: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3)

Millie a John Youngbergovi

NOVÝ PŘÍKLAD

Existuje jen jedno „věčné evangelium“, které je třeba kázat všem obyvatelům země a které má lidi připravit na velký a slavný den Páně. Staré pravdy však můžeme představovat i novými způsoby. Lidé přímo prahnou po jiném a svěžím přístupu.

Příkladem takového nového přístupu je rodinná evangelizace. Ačkoli se zabývá zásadními věroučnými body, její předností je teologie vztahů. Adventisté sedmého dne hlásají prorockou zvěst. Nezapomeňme tedy na Malachiášovo proroctví o „obrácení srdcí“, které se dotýká právě mezilidských vztahů. Toto proroctví uzavírá starozákonní kánon a současně otevírá novozákonní proroctví v Gabrielově promluvě k Zachariášovi (L 1,16.17). Není „nic mocnějšího než myšlenka, pro niž právě dozrál čas.“ Jsme svědky stoupajícího počtu rozvodů, kriminality mladistvých a morálního úpadku ve všech oblastech, proto přišel čas znovu vystavět rodinný oltář, obrátit srdce rodičů k dětem a srdce dětí k rodičům a srdce všech společně obrátit k domovu. Když lidem představíme toto Eliášovo poselství, sestoupí oheň Boží moci a skrze krev Nevinné Oběti budou naše rodiny zachráněny pro nebeské království.

CÍLE RODINNÉ EVANGELIZACE

1. Napomoci obrácení lidských srdcí prostřednictvím poselství proroka Eliáše.
2. Spojit předkládání věrouky s praxí rodinného života. Poselství zdůrazňuje propojení rodiny a věrouky.
3. Sdílet evangelium v prostředí rodiny s důrazem na Ježíše a teologii vztahů.
4. Povzbudit rodiny, aby se odevzdaly Bohu a připojily se k církvi.

Má-li mít poselství evangelia smysl, musí být proměňující silou, která mění situaci v rodinách a ukazuje lidem, jak mají žít a jaký mají mít vztah k ostatním. Chybí-li biblickému poselství dynamičnost, díky které se lidé stávají milými, laskavými a milujícími, lze jeho význam pro společnost a pro svět zpochybnit. To není obhajoba lidského altruismu. Člověk sám se není schopen změnit. Lidská bezúhonnost musí mít svůj počátek v sebeobětující Boží lásce.

Všichni víme, že první církví i první školou je pro člověka rodina. První manželství bylo uzavřeno v Edenu samotným Stvořitelem, který tak položil základ celé společnosti. Přestoupení a hřích však první manželství zničil. Začala „hra“ výčitek a obviňování, kdy prvorozený syn zabil svého bratra. Ničitel rodiny vnutil padlé rodině svůj plán, ale Stvořitel rodiny zasáhl, aby jí ukázal cestu zpět domů do Edenu. Tomuto konfliktu říkáme „velký spor“. Ohniskem tohoto sporu dnes nejsou světla na vesmírných drahách, ale naše vlastní domovy. Satan „proniká do každé domácnosti... Do vztahů v rodině... se snaží vnést rozkol.“ (E. G. Whiteová – Velké drama věků, str. 332)

Co více bychom ještě potřebovali, abychom doložili oprávněnost rodinné evangelizace? Tyto přednášky se zaměřují na dobrou zprávu a na to, jak ji můžeme prožívat v našich domovech. Biblické učení a učení o rodině patří k sobě. Dílo Ducha svatého v rodině, která přijímá evangelium, je pro její členy mimořádně vzrušující a přínosné.

Základem těchto evangelizačních přednášek je Eliášovo poselství z Mal 4,5.6. Ukáže nám, jak lze obrátit srdce rodičů k dětem, srdce dětí k rodičům a všem společně pomůže posílit vztah k Původci rodiny. Toto proroctví týkající se posledních dnů postupuje všemi přednáškami.

Eliášovo poselství však v žádném případě nesmí zastínit toho, koho tento posel hlásal – Ježíše, jedinou naději pro rodinu. Členové církve, kteří se přednášek účastní, pomáhají novým věřícím, aby našli a přijali Ježíše Krista

jako svého Spasitele a dověděli se více o evangelii. Oni sami přitom také rostou, získávají nové dovednosti a osvojují si nové přístupy týkající se života v rodině, a v důsledku toho se zlepšuje i kvalita jejich rodinného života.

Když dva lidé spojí své životy v manželství, je to jako by vstupovali do nové školy. Začíná nesmírně důležitý proces – jakkoli někdy bolestivý. Domov se tak stává místem pro zdokonalování. Někteří po zdokonalení netouží, a tak jejich manželství může skončit rozvodem. Domov je místo, kde se vyvíjí povaha člověka, což je to jediné, co si s sebou vezmeme do nebe. Takový růst v rámci domova je o to snazší, je-li celá rodina odevzdaná Kristu a řídí-li se učním Bible. Pokud počítáme s Bohem, bude se nám jako rodině vše dařit lépe.

POSELSTVÍ O RODINĚ MÁ BIBLICKÝ ZÁKLAD

V Bibli se nachází mnoho příběhů o rodinách, které slouží k našemu poučení. Je zde také spousta podobností a hodně rodinné symboliky, která je pro nás povzbuzením k tomu, abychom o rodině přemýšleli. Jedno z těchto podobností vypráví o Kristu jako ženichovi a o nás, jeho lidu, jako o jeho nevěstě. Kristus si přeje, abychom se připravili na velkou svatbu. A právě o tom jsou tyto přednášky.

Manželé Elder a Gordon Martinboroughovi, zkušeni „rodinní“ evangelisté ze Středoamerické divize CASD, poukázali na některé další příklady biblických rodin. Když se Enoch stal otcem, chodil stále s Bohem (Gn 5,22); Iz 49,15 říká, že Boží láska je větší než láska matky; Ez 16,8.15 představuje Boha jako milence a Izrael jako nevěrnou manželku; Mt 25 uvádí podobnosti o 10 družičkách na svatbě; Ef 5,31.32 zdůrazňuje, že muž a jeho žena mají být jedno tělo. Tuto důvěrnou blízkost zde přirovnává k intimnímu vztahu, který Kristus touží mít s námi, tedy se svou církví. Zj 21,2 představuje svatě město jako nevěstu. Bibli uzavírá pozvání od Ducha a nevěsty: „Přiď... ať zadarmo nabere vody života.“ (Zj 22,17) Díky těmto i jiným

biblickým odkazům na rodinu chápou někteří lidé Bibli jako „rodinnou knihu“.

Je tedy jasné, že rodinná evangelizace není pouhý výmysl, ale že má biblický základ. Řídí se Ježíšovou metodou, kdy Kristus naplňoval potřeby lidí týkající se jejich rodinného života a pak jim nabízel řešení jejich potřeb a problémů.

Při rodinné evangelizaci se lidem předkládají biblické věroučné body, které jsou oporou i při tradiční evangelizaci. Téma rodiny zde tvoří úvod a pozadí každého věroučného bodu. Víra, věrouka, vztahy v rodině a rodinné soužití vůbec jsou součástí jednoho celku. Každá přednáška se může na rodinu zaměřit odlišným způsobem. V některých přednáškách se od potřeb dnešních rodin přechází k věroučným tématům. V jiných je téma věrouky a rodiny propojeno důkladněji.

VÝZNAM RODINNÉ EVANGELIZACE

Pozorovatelé si už léta všímají, že úvodních přednášek, které pojednávají o rodinných problémech, se účastní jak členové církve, tak neadventisté. Další částí evangelizační série, které se zabývají věroukou či proroctvími, se však už adventisté neúčastní, protože s těmito tématy se seznámili již dříve. O prožívání hodnotného rodinného života mají zájem jak adventisté, tak neadventisté, proto mají takové přednášky vyšší návštěvnost než ty tradiční. Když členové církve mají pozvat své sousedy na rodinnou evangelizaci, není to pro ně tak problematické, vzhledem k tomu, jaký mohou mít tyto přednášky přínos.

Materiály k tématu o rodině se dají dobře použít na seminářích; tímto způsobem je možné podpořit dynamičnost skupiny a účast posluchačů, což může tato setkání „projasnit“. Účastníci dostávají domácí přípravu, při které mají vykonat určité aktivity, a při dalším setkání o nich podávají zprávu, dovoluje-li to ovšem velikost skupiny. Domácí příprava je pečlivě naplánována tak, aby následovala reakce v podobě určité konkrétní změny, protože nejde jen o získání informací. Lidé rádi slyší, jak jiní řeší své rodinné problémy.

Důležitou součástí této evangelizace je rozhodnutí pro odevzdání života Kristu a následný

křest. Doufáme, že budou pokřtěny celé rodiny a připojí se k Boží rodině, k církvi. Křest rodiny jako celku má řadu výhod. Připomíná nám zkušenost filipského žalářníka, kdy celá jeho rodina přijala Krista a všichni její členové byli společně pokřtěni. Mají-li noví členové podporu rodiny, bývají také stálejší a věrnější. Na druhé straně se v rodině při společném studiu evangelia minimalizují konflikty. Mnohé z problémů, se kterými se lidé potýkají, mají svůj původ v dynamice rodiny. Systematický přístup k celé skupině může udržet rovnováhu rodiny v době, kdy si osvojuje nový životní styl.

Když jsme tento způsob evangelizace použili v Rusku, všimli jsme si, že na konci série přednášek bylo pokřtěno vyšší procento lidí než při jiných evangelizačních setkáních v této zemi.

STRUČNÁ HISTORIE RODINNÉ EVANGELIZACE V NEDÁVNÉ MINULOSTI

V prvotní křesťanské církvi byla rodinná evangelizace základní evangelizační a výchovnou metodou. Církev se tehdy shromažďovala v domovech, jako je tomu ještě i dnes u většiny z více než 300 000 adventistů sedmého dne v Číně. Také na Kubě je mnoho domácích sborů. Mnoho Ježíšových zázraků bylo potvrzením organické jednoty rodiny; řada zázraků vedla k její obnově. Věřící byli často křtěni jako rodina.

Obnovení rodinné evangelizace v nedávné době se v mnoha částech světa ukázalo jako velice účinné. Gordon Marinborough uvádí, že za dobu, kdy se svou manželkou pořádal rodinné evangelizační kampaně, přijaly Krista a byly pokřtěny tisíce lidí. Fitzroy Maitland, Rocky Gale, John a Millie Youngbergovi, Carlos Martin, Victor Collins, Adly Camposová a další – to jsou ti, kdo v posledních letech vypracovali a poté i uvedli do života materiály pro rodinnou evangelizaci. S dobrými výsledky je využili při přednáškách v USA, Kanadě, v Karibské oblasti, v Rusku, na Kubě, v Dominikánské republice, Mexiku i jiných zemích. Tyto materiály a prezentace posloužily v této

poslední době jako nástroj k hlásání Eliášova poselství z Mal 4,5.6.

My sami jsme se začali aktivně zabývat rodinnou evangelizací někdy před čtvrt stoletím. Fungovali jsme jako jakýsi katalyzátor, když jsme povzbuzovali druhé – ty, kdo shromažďovali a třídili první materiály. Po uspořádání evangelizační kampaně v létě 1994 v Moskvě jsme dospěli k přesvědčení, že zde, v bývalém SSSR, jsou takové přednášky nadmíru potřebné a je nutné přednášet o rodině s vědomím, že účastníci kvůli 70 letům komunistické nadvlády nemají velké povědomí o tom, co je to křesťanství. Také kvůli odporu ze strany dominantní církve v Rusku začala setkání tématy o rodině a teprve poté se přeorientovala na věrouku, která byla podávána s pomocí biblických metafor o rodině. Tak vlastně došlo k provázání problematiky rodinné výchovy s biblickými naukami.

Když jsme se vrátili z Moskvy, požádala nás May-Ellen Colonová, vedoucí oddělení křesťanského domova při Euroafrické divizi, abychom připravili sérii přednášek zaměřených na rodinu a současně i na věrouku, které by odpovídajícím způsobem mohly posloužit zvláštním potřebám divize. Výsledkem našeho úsilí byla kniha *Family Life at Its Best*. Vyšla v Rusku a měla sloužit potřebám duchovních i laiků v bývalém sovětském bloku. Tento materiál byl také přeložen a přepracován s ohledem na kulturní prostředí, tak aby ho mohl použít i dr. Luis del Pozo v Mexiku. Víme, že tuto sérii přednášek s úspěchem použilo již asi 50 kazatelů. Výsledky jejich úsilí jsou opravdu povzbuzující. Jeden mexický kazatel například hovoří o 125 křtech z jedné série přednášek, do které se mu podařilo zapojit celý sbor. Potěšilo nás, když jsme viděli, jak se místní sbory v mnoha zemích dávají dohromady, aby s pomocí tohoto materiálu mohly pracovat na záchraně rodin. V jejich práci se uplatnily přednášky, ve kterých se téma rodiny prolíná s Biblií. V současné době, tedy v roce 2004, se za podpory Rona a Karen Flowersových z oddělení křesťanského domova při Generální konferenci připravuje anglické vydání. Je v něm patrný určitý posun vůči vydáním v jiných jazycích. Snaží se překlenout

kulturní bariéry, aby odpovídalo univerzálním potřebám rodin všude ve světě.

Brzy jsme však zjistili, že tento úkol přesahuje naše možnosti. Začal vznikat soubor přednášek pro rodinnou evangelizaci, který sepsali zkušení adventističtí kazatelé, evangelisté, administrátoři, spisovatelé a univerzitní profesori. Tyto přednášky byly vydány a zrevidovány s vynaložením nesmírného úsilí, tak aby těžištěm každé přednášky byla rodina. Tento proces se dosud nezastavil – stále ještě pracujeme na přípravě nového vydání. Hlavními přispěvateli jsou zde John a Millie Youngbergovi, Joe Engelkemeier a Melchizedek Ponniah. Dalšími autory jsou Gaspar a May-Ellen Colonovi, Ken Corkum, Dwight Nelson (z přednášek pro NET 98), Larry Lichtenwalter, C. D. Brooks, Halcyon Wilson, C. Merwyn Maxwell, Thurmon Petty, Larry Yeagley, David Yeagley, Samuele Bacchiocchi, Fitzroy Maitland, Richard a Ardis Stenbakkenovi, Joyce Lorentzová a Paul A. Gordon.

Jako vedoucí redaktori jsme se v celém souboru přednášek snažili zachovat celistvost rodinné složky, dát tomuto souboru jednotný spád a přitom zohlednit i informace, které dodali různí další přispěvatelé. Do nového anglického vydání titulu *Family Life at Its Best* byly zařazeny čerstvé příspěvky nových pisatelů a řada údajů v něm byla aktualizována. Považujeme je za příručku obsahující materiály, které mohou používat zkušení evangelisté i tvořiví laičtí pracovníci. Každá přednáška může hodnověrnost poselství podtrhnout tím, že jsou v ní spojeny zkušenosti z rodinného života přednášejícího, vlastní názorné příklady, příběhy z hostitelské země a materiály vážící se k dané kultuře.

RŮZNÉ ZPŮSOBY POUŽITÍ MATERIÁLŮ PRO RODINNOU EVANGELIZACI

Ženy evangelistky. Díky vypracované metodologii rodinné evangelizace odvedly ženy v Rusku, na Ukrajině, v USA i Mexiku vynikající práci. Výsledkem jejich úsilí bylo v některých případech i více než 100 křtů. V ženách

máme velký potenciál, pokud jde o používání materiálů pro rodinnou evangelizaci. Pro mnohé je něčím novým, když slyší kázat ženu, která dokáže k problematice rodinného života zaujmout mnohdy velice jasný a tvůrčí přístup.

Setkávání v domácím prostředí. V některých rodinách využívají tento materiál při setkávání v domácím prostředí. Pozvou domů lidi z okolí, představí jim informace týkající se rodinného života a modlí se za potřeby těchto lidí. V rodinném životě těch, kdo se scházejí v takových skupinách, dochází postupně ke změně; lidé zde získají řadu podnětů k přemýšlení o biblických otázkách a o rodinné problematice a prožívají změny i ve svém osobním životě.

Rodinné okénko. Protože mnohá témata týkající se rodinného života není možné probírat během hlavní přednášky o rodině a věrouce, navrhuje, aby součástí každého setkání byl navíc pravidelný 10-12minutový vstup, jakési „rodinné okénko“. Můžete zde použít část ze série Rodinná evangelizace s názvem *„Dynamic Family Living Series: A series of Family Talks to Be Used in Conjunction with Evangelistic Campaigns*, která obsahuje lekce s krátkými rodinnými vstupy. Tento materiál byl původně připraven pro kampaň Filipíny 50 000, ale je možné ho použít i pro krátká „rodinná okénka“, jež mohou být při tradičních evangelizačních setkáních zařazena před hlavní přednáškou.

MOŽNOST PŘIZPŮSOBENÍ PRO KRATŠÍ EVANGELIZAČNÍ SETKÁNÍ

Dwight Nelson, řečník z NETu 98 a starší kazatel sboru Pioneer Memorial na Andrewsově univerzitě, tvrdí, že ve většině západních zemí jsou dlouhé série evangelizačních přednášek přežitkem. Všimli jsme si, že totéž platí i pro Mexiko, Kubu a Dominikánskou republiku. V této postmoderní době, kdy máme kabelovou televizi, není nijak překvapující, že lidé nemají zájem navštěvovat dlouhé evangelizační série trávající 6 týdnů, kdy se každý týden koná pět přednášek. Stejně tak ale není žádou-

cí představit celé poselství v pouhé jedné sérii. Ve Střední Americe například mnozí úspěšní evangelisté počítají s tím, že konvertité před křtem absolvují trojí sérii, z níž sestává hlásání poselství – sérii setby, sérii žně a sérii studia Bible nebo vyučování ve třídě křtěnců. Podle toho také plánují svůj evangelizační rok a vedení vlastních sborů.

V tomto cyklu je možné s úspěchem použít i metodologii rodinné evangelizace, a to buď jako sérii setby, nebo jako sérii žně. Někteří evangelisté začínají zdravotními tématy, pak přejdou k tématům o rodině a nakonec se věnují věrouce. Základní příručku *Family Life at Its Best*, která obsahuje základní biblické nauky a prorocká témata, je možné využít např. poté, co proběhne zdravotní seminář, a mohla by předcházet semináři o knize Zjevení. Někteří přednášející pořádají setkání každý večer, jiní 4krát nebo 5krát týd-

ně a ještě jiní se například scházejí k přednáškám ve formě seminářů v sobotu nebo v neděli. Tato příručka o rodinné evangelizaci přináší materiál s 30 tématy a 3 sobotní přednášky.

NAŠE MODLITBA

Modlíme se, aby se hlas rodinné evangelizace stal hlasitým voláním (Zj 18) po celém světě, aby znělo poselství proroka Eliáše oznamující dobu konce (Mal 4,5.6) – aby se členové rodin odvrátili od Babylóna a přiklonili se ve svých srdcích k Bohu i k sobě navzájem.

Organizační pokyny (materiály v angličtině):

Family Life at Its Best (včetně grafiky Power Point), červen 2004

Dynamic Family Living Series

KREŠŤANSKÝ DOMOV MÔŽE ZBIERAŤ BOŽIU ÚRODU!

Gordon a Waveney Martinboroughvci

Krešťanský domov môže pomôcť cirkvi po celom svete pri privádzaní ľudí k Bohu a zbieraní Božej úrody v roku 2005! V tejto prednáške budeme hľadať odpovede na päť otázok.

Čo je rodinná evanjelizácia? Prečo by sme sa do nej mali púšťať? Ako môžeme túto Božiu metódu využiť? Aké materiály máme k dispozícii? Ako vyzerá rodinné evanjelizačné stretnutie?

ČO JE RODINNÁ EVANJELIZÁCIA?

Najprv si položíme otázku, o čo vlastne ide. Komplexná rodinná evanjelizácia je duchovná metóda, spájajúca významné rodinné udalosti s koncepcne vhodným biblickým učením v jednotnom kristocentrickom prístupe.

Je biblická. Pozrime sa na štyri dôvody na rodinnú evanjelizáciu. Po prvé, ide o Boží spôsob poznávania pravdy. V celej Biblii Boh používa rodičovskú lásku ako ilustráciu svojej lásky. Abrahám je klasický príklad. Ako sa milujúca ruka otca chvela pri obetovaní syna na vrchu Moria, tak sa nežné srdce nášho nebeského Otca chvelo pri smrti jeho Syna na vrchu Golgota. Žalmista hovorí: „Ako sa zmilováva otec nad synmi, tak sa Hospodin zmilováva nad tými, čo sa Ho boja.“ (Ž 103,13) Prorok dodáva: „Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nezľutuje sa nad synom, ktorého zrodila? Keby ony aj pozabudli, ja na teba nezabudnem.“ (Iz 49,15) Podobenstvo o milujúcom Otcovi, ktorý objíma svojho márotnatného syna, pozná snáď každý.

V Biblii je množstvo príkladov, v ktorých Boh pripodobňuje manželskú lásku k svojej nekonečnej láske. Je to tiež posolstvo celej knihy proroka Hozeáša. V Biblii máme aj knihu Rút. Rozpráva o nebeskom Príbuznom, ktorý vykupuje svoju milovanú. A čo napríklad Pieseň Šalamúnova? Nie je láska kráľa Šalamúna k jeho šunamitskej žene tiež podobenstvom o láske Niekoho „väčšieho ako kráľ Šalamún“ k jeho

cirkvi – k jeho neveste? V Písme nájdeme aj Ježišove svadobné podobenstvá a apokalyptické obrazy o neveste, manželke Baránka.

Piata kapitola Efezanom si v súvislosti s touto témou zasluhuje našu zvláštnu pozornosť. „Muži, milujte svoje ženy, ako aj Kristus miloval cirkev...“ (v. 25) „Ako je teda cirkev poddaná Kristovi, tak aj ženy mužom vo všetkom.“ (v. 24) „Preto opustí človek otca a matku a pripojí sa k svojej žene; i budú dvaja jedno telo. Toto tajomstvo je veľké. Ja ho však vzťahujem na Krista a na cirkev.“ (v. 31.32)

Verše, ktoré sme čítali, dokresľujú metódu rodinnej evanjelizácie. Apoštol Pavel spája myšlienky o vzťahoch v rodine s koncepcne podobnými myšlienkami o rodine v jednotnom kristocentrickom prístupe. Okrem toho voľne prechádza z jednej oblasti do druhej, pretože jedna je podobenstvom druhej.

Dve časti má aj každá evanjelizačná prednáška: rodinné vzťahy a príslušné poučenie z Biblie. Je to prirodzený spôsob a Bohom zjavená biblická metóda.

Je praktická. Kým bežné tradičná evanjelizácia zdôrazňuje prípravu na Božie kráľovstvo, rodinná evanjelizácia dáva dôraz na dve oblasti. Pripravuje ľudí pre nový život v nebesiach a zároveň im pomáha žiť šťastne už tu na zemi. Týka sa zásadných stránok života: láska versus zamilovanosť, manželské úlohy, komunikácia, riešenie konfliktov, sexualita, spravovanie financií, jedinečnosť osobnosti, rodičovstvo a mnoho ďalších. Je prehľadne zostavená – „Sedem krokov k...“, „Päť spôsobov...“, „Štyri kľúče...“, „Šesť tajomstiev...“ Nejde o teóriu, ale o praktické skúsenosti. Rodinná evanjelizácia nehovorí len čo je „potrebné urobiť“, ale zdôrazňuje aj „ako to urobiť“.

Je mnohostranná. V súčasnosti prichádzajú do cirkvi ostatkov rôzni ľudia. Ak by sme celosvetovo vyhodnotili zloženie zborov z hľadiska nového členstva, vyšlo by nám, že prevažne sú to konvertiti z nižších spoločenských vrstiev (u nás je to prevažne stredná vrstva). Prečo nevieme osloviť aj iné sociálne skupiny? Prečo nedokážeme zasiahnuť významnejší počet ľudí z vrstiev s vyšším spoločenským postavením,

vzdelaním a finančným zázemím? Nezomrel Ježiš aj za nich?

Jedným z dôvodov našej skromnej úrody medzi týmito ľuďmi je, že preniknúť k nim vôbec nie je ľahké. Nezaujímajú ich to, čo je v nebi, pretože raj – svoj vlastný – zažívajú už tu na zemi! Nemajú záujem o biblické učenie, ale oslovujú ich otázky zdravia a rodinného života. Rodinná evanjelizácia má potenciál osloviť aj týchto ľudí, pretože môže naplniť ich pocítovanú potrebu šťastného rodinného života súčasne s nepocítovanou potrebou večného života. Využíva stratégiu, ktorú uplatňoval Ježiš.

Je eschatologická. Ako adventisti veríme v druhý príchod Ježiša Krista. Náš pohľad na svet určuje tzv. veľký spor. Biblia hovorí o dvoch inštitúciách stvorených Bohom v raji – rodine a sobote. Hlásame, že pápežská moc zmenila Boží zákon a deň bohoslužby – siedmy deň – nahradila prvým dňom týždňa, nedeľou. Sme tiež presvedčení, že znehodnotila rodinný život zavedením celibátu kňazov. Považujeme sa za „opravovateľov trhlín“ a „obnovovateľov ulíc“. (Iz 58,12) Sme známi tým, že sme obnovili svätenie soboty. Zásadná otázka znie: Sme rovnako známi obnovou manželstva a rodiny? Keď ľudia prichádzajú na naše evanjelizačné prednášky, očakávajú, že veľká časť nášho posolstva bude venovaná rodinnému životu. Ak máme byť verní myšlienke obnovenia raja, nemali by sme obnovovať obe inštitúcie?

Okrem toho tvrdíme, že sme poverení hlásať Eliášovo posolstvo z Malachiáša 3,23.24 – obracať „srdce otcov k synom a srdce synov k otcom...“ Nezahŕňa to aj obnovu rodinného života?

BOŽÍ VEĽKÝ PLÁN

Prorok Hozeáš nám predstavuje veľký Boží plán na zber veľkej úrody. „Rozsievajte si podľa spravodlivosti, žňte podľa lásky! Preorte si úhor...“ (Hoz 10,12)

Potrebujeme orbu, sejbu, zavlážovanie a žatvu. Čo to však znamená v duchovnom zmysle?

Srdcia „orieť“ či zmäkčujeme modlitbami a starostlivosťou. Každý člen zboru by si mal

zostaviť modlitebný zoznam svojich príbuzných, priateľov, susedov, spolupracovníkov či spolužiakov, ktorí mu ležia na srdci a praje si, aby v priebehu akcií poznali a prijali Ježiša. Potom dvaja alebo traja modlitebníci vytvoria domácu „príhovornú skupinku“. Dohovoria si deň a hodinu, kedy sa budú každý týždeň schádzať, a určia si vedúceho skupinky. Skupinka sa každý týždeň schádza, aby študovala Písmo a modlila sa za obrátenie ľudí uvedených na svojich modlitebných zoznamoch a za kresťanské spoločenstvo. Okrem modlitieb by mal každý z príhovorcov hľadať spôsoby, ako prejaviť „svojim“ ľuďom na zozname záujem a starostlivosť.

Po orbe nasleduje sejba. „Semenom je Božie slovo“, ktoré prinášame formou atraktívnych prednášok o rodinnom živote. Potom nasleduje zber formou kázni či evanjelizačných prednášok v rámci celého podujatia.

Aj keď sme sa v našom texte o tom nezmenili, po žatve by mala nasledovať „konzervácia“. V mnohých prípadoch po skončení kampane naše úsilie opadne. Lenže tak ako promócia na vysokej škole predstavuje začiatok pracovného života, aj krst by mal byť začiatkom života viery. Uvedme si názorný príklad – ak matka opustí svoje dieťaťko po pôrode, ide o vraždu! Máme preto k dispozícii osem kvalitných prednášok, ktoré môžu byť veľmi užitočné na utuženie viery nových veriacich – práve zrodených Božích detí.

V každej etape Božieho plánu potrebujeme vlahu – „raný a neskorý dážď“ Ducha Svätého. Musíme si preto „vyprosiť od Hospodina dážď“. (Zach 10,1) Ak sa budeme riadiť veľkým Božím plánom, úspech nás iste neminie.

AKO VIEŠ RODINNÚ EVANJELIZÁCIU

Rodinná evanjelizácia. Naša koncepcia obsahuje tri rozdielne spôsoby ako vykonávať rodinnú evanjelizáciu. Prvým z nich je evanjelizačná kampaň, ktorá zahŕňa krátku orbu, bežnú sejbu a krátku žatvu.

Orba trvá jeden mesiac a zakladá sa na príhovorných modlitebných skupinkách, o ktorých sme sa už zmienili.

Sejba trvá dva mesiace a využíva osem prednášok (tzv. Série AA) o rodinnom živote. Podklady pre tieto prednášky sú krátke, jednoduché a na konci každej prednášky sú uvedené odpovede na otázky.

Žatva trvá jeden mesiac a používajú sa na to dva nástroje. Prvým z nich je evanjelizačná príručka Šťastná rodina. Je to komplexný sprievodca obsahujúci desať lekcií, ktoré obsahujú všetko potrebné na evanjelizačnú kampaň: štruktúrovaný prehľad, dvadsaťštyri osnov kázni, päť sobotných bohoslužieb, podklady na prípravu Série AA, Sériu C s prednáškami na „zakonzervovanie“, sprievodcu pre pravidelné návštevy raz do týždňa, nové kartičky pre rozhodnutia vykonané pri večerných modlitbách, polnočnú modlitebnú chvíľku a tematickú pieseň Šťastná rodina.

K príručke je priložený aj CD Šťastná rodina, ktoré obsahuje 24 prezentácií v programe PowerPoint, doplnených o ilustrácie vhodné pre poslucháčov z rôznych etnických skupín. Ku všetkým prezentáciám sú k dispozícii tri jazykové verzie: angličtina, španielčina a francúzština.

Skupinková evanjelizácia. Ak evanjelizačná kampaň predstavuje tradičnú cestu, evanjelizačné skupinky sa v súčasnosti stávajú účinnejšou metódou. Skupinky využívajú dlhú fázu orby, dlhú sejbu a veľmi krátku žatvu.

Orba trvá dva mesiace a využíva vyššie spomenuté príhovorné modlitebné postupy. Okrem modlitieb na pravidelných modlitebných skupinkách každý príhovorca hľadá tiež spôsob, ako konkrétne vyjadriť starostlivosť a záujem o svojich priateľov a blízkych účastníkov tejto aktivity. Navštevujú ich doma a využívajú pri tom nasledujúci postup: hľadajú oblasti záujmu, pýtajú sa na pocítované potreby a modlia sa za tieto potreby.

Príhovorné modlitby sú vlastne každodennou duchovnou starostlivosťou, ktorá obmäkčuje srdcia láskou.

Dlhá sejba trvá tri až štyri mesiace a spočíva v rozšírení modlitebných skupiniek, z ktorých sa stanú rodinné spoločenstvá. Každý účastník prednášok dostane prvú prednášku s pozvaním do rodinného spoločenstva. Táto skupinka sa potom stáva centrom všetkého diania.

Aká je náplň rodinných stretnutí? Štúdium 15 atraktívnych prednášok o rodinnom živote, ktoré tvoria Sériu B. Tieto prednášky sú v skutočnosti súčasťou už zmieneného súboru 24 kázni, ale sú zjednodušené a upravené na domáce použitie. Polovica prednášky sa zameriava na rodinu a polovica na biblické učenie. Okrem štúdia je rodinné spoločenstvo príležitosťou na modlitby. Pri nich sa môžeme modliť jeden za druhého a navyše, môžeme učiť našich priateľov modliť sa.

Aj keď sú štúdium a modlitba životne dôležité, najdôležitejším prvkom rodinného spoločenstva je samotné spoločenstvo! Nech už má akúkoľvek formu (spievanie piesní, posedenie s pohostením, či len jednoduché rozprávanie sa), dáva nám rôzne možnosti na budovanie priateľstiev, prejavy záujmu a prežívanie kresťanskej lásky.

Po tejto dlhej sejbe už úroda dozrie a my ju môžeme v krátkom čase pozberať! Proces zberu vyžaduje iba dva týždne na kázne, ktoré neboli súčasťou prednášok a povzbudzujú k rozhodnutiu. Priatelia a blízni zo všetkých rodinných spoločenstiev sa zhromaždia na jednom spoločnom stretnutí a kazateľ vyzýva ľudí k rozhodnutiu pomocou kázne obsiahnutej v príručke spolu s príslušnou prezentáciou z priloženého CD. V priebehu „zberovej kampane“ prebehne niekoľko bohoslužieb spojených s krstmi.

Kam by sa mali noví veriaci po skončení krátkej žatvy zaradiť? Pravdaže späť do pravidelných modlitebných skupiniek! Počas nasledujúcich dvoch mesiacov majú možnosť počúvať prednášky zamerané na „zakonzervovanie“ (Séria C). Tu ide o viac, ako len o spoločné štúdium. Spoločne sa modlia, povzbudzujú, ale najmä sú spolu, pretože spoločenstvo je kľúčové! Najväčšou výhodou skupinkovej evanjelizácie je, že ponúka účinný konzervačný mechaniz-

mus. Novozrodení ľudia sú obklopení kruhom priateľov, ktorí im poskytujú duchovnú podporu v prostredí lásky a záujmu o druhých.

Profesionálne evanjelizačné semináre. Treťou spôsobom rodinnej evanjelizácie sú profesionálne evanjelizačné semináre. Táto metóda sa sústreďuje na oslovenie ľudí (z horných vrstiev spoločnosti – ľudí), ktorí do evanjelizačného stavu či do zboru neprídu. Tento spôsob si vyžaduje veľmi dlhú orbu, dlhú sejbú a krátku žatvu.

Vieme, že ak semienko evanjelia dopadne na „skalnatú pôdu“, žiadna žatva nebude! Preto je potrebné „úhor“ prekrypiť. Môžeme zorganizovať polročný blok modlitebných skupiniek, naplnených záujmom o druhých, modlitbami a návštevami. V tom čase si vytvoríme strategické duchovné zväzky s odborníkmi a podnikateľmi v ich „trhovom prostredí“ a na ich „ihrisku“! Naše návštevy budú formálne i neformálne zároveň, budú im dodávať pocit istoty a uspokojovať ich pocítované potreby, budeme sa s nimi a za nich modliť. Toto je proces orby.

Tak ako v druhej forme rodinnej evanjelizácie, sejbá sa odohráva formou skupiniek zvaných „rodinné spoločenstvá“. Pri nich využijeme prednášky Sériu A. Tieto prednášky (je ich dvanásť) sú špeciálne určené pre odborníkov a podnikateľov. Ich názvy sú napríklad „Boh miluje podnikateľov“, „Boh miluje tých, ktorí vychovávajú a učia“, „Boh miluje politikov“. Počas týchto troch mesiacov sejby sa okrem pravidelných stretnutí raz do týždňa stretnú všetci účastníci skupiniek raz do mesiaca na spoločnom stretnutí, ktoré môže mať formu modlitebných raňajok, evanjelizačného koncertu či seminára o strese. Bolo by vhodné, aby sa tieto mesačné akcie konali v samotnom centre celej kampane.

Žatva je v tomto prípade jedinečná. Namiesto jednoduchého kázania vedieme profesionálne semináre! Využívame študijných sprievodcov 24 biblickými seminármi o šťastnej rodine, vrátane CD s prezentáciami. Profesionálne semináre vyžadujú profesionálnu dynamiku: atraktívne

miesto konania, profesionálne prostredie a atmosféra, interaktívne metódy vyučovania, príslušné materiály (šanon, pero a študijná príručka pre každého účastníka) a rovnako registráciu vopred. Keďže ide o profesionálny seminár, odporúčame účtovať mierny registračný poplatok. Po zbere samozrejme nasleduje konzervovanie, ktoré má opäť formu návratu k rozšíreným modlitebným skupinkám. Tieto zahŕňajú štúdium, modlitby a spoločenstvo. Znovu je potrebné zdôrazniť, že kľúčový význam pri konzervácii má spoločenstvo.

Zhrnutie. Tabuľka na strane 22 znázorňuje tri rôzne spôsoby uskutočňovania rodinnej evanjelizácie.

POTREBNÉ MATERIÁLY

- ❖ Evanjelizačná príručka Šťastná rodina – 24 kázni/seminárov (a ďalších akcií)
- ❖ Viacúčelové CD Šťastná rodina – 24 kázni/seminárov
- ❖ Sériu AA: Príprava na kampaň – 8 prednášok (v príručke)
- ❖ Sériu C: Viacúčelový konzervačný program – 12 prednášok (v príručke)
- ❖ Príručka skupinkovej evanjelizácie – Stratégia a materiály
- ❖ Sériu B pre skupinkovú evanjelizáciu – 15 prednášok
- ❖ Evanjelizačná príručka pre vyššie spoločenské vrstvy – Stratégia a materiály
- ❖ Sériu A: Príprava na profesionálne semináre – 12 prednášok (v príručke)
- ❖ Profesionálne semináre Šťastná rodina – 24 prednášok – sprievodca štúdiom (Posledné tri položky mali byť vydané v júni 2004. Platí pre anglickú verziu)

Všetky materiály je možné získať na Oddelení kresťanského domova pri Generálnej konferencii Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Ukážky si môžete prezrieť na internetových stránkach <http://www.interamerica.org>

Variant	Orba	Sejba	Žatva	Konzervovanie
1) Evanjelizačná kampaň	krátka 1 mesiac príhovorné modlitebné skupinky	normálna 2 mesiace Séria AA	krátka 1 mesiac 24 kázní CD	štandardné 2 mesiace Séria C
2) Skupinková evanjelizácia	dlhá 2 mesiace príhovorné modlitebné skupinky	dlhá 3-4 mesiace Séria B rodinné spoločenstvá	veľmi krátka 2 týždne 10 kázní CD	štandardné 2 mesiace Séria C
3) Profesionálne evanjelizačné semináre	veľmi dlhá 6 mesiacov príhovorné modlitebné skupinky návštevy	dlhá 3 mesiace Séria A rodinné spoločenstvá spoločné mesačné akcie	krátka 1 mesiac 24 kázní CD	štandardné 2 mesiace Séria C

TVORÍME ZBOR ORIENTOVANÝ NA RODINU

Noelene Johnssonová a Willie Oliver

Pakôň modrý, známy tiež ako antilopa africká, sa pári a rodí svoje mláďatá na východoafrických planinách Serengeti v Tanzánii, kam sa každoročne sťahuje. V Serengeti žije aj mnoho hyen, ktoré sa pohybujú v blízkosti stád a chytajú mláďatá pakoní. Samička si uvedomuje túto hrozbu, preto hneď po vrhu začne ešte slabé mláďa postrkávať, aby sa postavilo na vlastné nohy. Nezriedka sa stáva, že hyeny odtiahnu mláďa v priebehu niekoľkých minút po vrhu. Samica, v snahe chrániť svoje mláďa, zaútočí na šelmy. Ale hyeny, ktoré lovia vo svorke, zaneprázdni samicu natoľko, že jedna z nich využije situáciu a mláďa unesie.

Pozorovatelia zistili, že počas týchto dramatických situácií sa v okolí pokojne pasú tisíce ďalších pakoní, ktorí len zdvihnú hlavu a pozorujú, čo sa deje. Keby sa spojili, ľahko by už len svojím počtom hyeny od útoku odradili. Ale ani jeden z nich neurobí nič, aby samici alebo mláďaťu pomohol.

Stádo pakoní je dobrou ilustráciou fungujúceho zboru – je to pravý opak zboru orientovaného na rodinu, ktorý ju pokladá za ústredný prvok svojej služby a pomáha jej. Zbory orientované na rodinu si uvedomujú, že rodičia majú hlavnú zodpovednosť za duchovný vývoj dieťaťa. Zároveň je však zbor pripravený pomôcť a podporiť službu v domácom prostredí. Uvedieme tri spôsoby, ako môže zbor orientovaný na rodinu ponúknuť podporu:

1. Svojím záujmom a orientáciou na rodinu.
2. Vytvorením bezpečného prostredia v cirkvi, kde môžu deti nachádzať cestu k Ježišovi.
3. Podporou a vyučovaním rodičov, ako viesť aj deti k učeníctvu.

PRÍKLADY

Zbor cirkvi adventistov siedmeho dňa v mestečku Kuna blízko mesta Boise v americkom

štáte Idaho je spoločenstvom orientovaným na rodinu.

„Náš štýl náboženskej praxe je neformálny a môže pôsobiť ako neorganizovaný,“ priznáva Aileen Soxová, jedna z vedúcich zboru v mestečku Kuna. „Asi vždy budeme chodiť trochu neskôr, veci nám budú trvať dlhšie a naše sobotné dopoludňajšie stretnutie bude trochu nedbalo zorganizované. Pre nás v Kune sú to však maličkosti. V dôležitých záležitostiach sme na správnej ceste. Venujeme svoju pozornosť deťom.“

Prvá prázdninová biblická škola usporiadaná v Kune prilákala 100 detí a viac ako 50 dobrovoľníkov ochotných pracovať s deťmi!

Veľkorysí členovia prispievajú na časť školeného (v niektorých prípadoch aj na celé) mnohým kuským deťom, aby mohli chodiť do tejto školy. Nikto sa nesťažuje, že peniaze sa utrácajú za nábytok pre detskú sobotnú školu alebo za materiál potrebný na prázdninovú biblickú školu.

Členovia zboru v Kune deťom tleskajú a každý týždeň ich zapájajú do zborového diania. Deti niekedy čítajú rannú pasáž z Písma, spievajú alebo hrajú na zvláštnych hudobných nástrojoch, či spievajú spoločne v detskom speváckom zbore. Mladí diakoni a diakonky dostávajú úlohy zároveň s ich dospelými radcami a pomáhajú im. Deti majú uvítaciu službu pri vstupe do zboru spoločne so svojimi rodičmi či staršími súrodencami.

Zbor deťom tleska a uznáva ich úspechy – dosiahnutie dobrého prospechu v škole, maturity, cien udeľovaných obcou – a robí to počas chvíľ vyhradených na prejavy poďakovania, chvály či oznámenia. Detské priania vyjadrené pri modlitbách sa predkladajú Bohu rovnako vážne ako priania dospelých. Detské dobrovoľné dary a dary deťom asi nie sú každú sobotu tým najväčším zdrojom príspevkov, ale sú možno najhodnotnejšie. Nikto nedokáže odolieť deťom, keď nesú košíček na dary.

V Kune členom zboru neprekáža hluk vytváraný deťmi počas bohoslužby, ktorá sa koná pred sobotnou školou, aby deti vydržali dlhšie.

Každé dieťa vo veku do 10 rokov dostane od zboru taštičku s vecami na „zamestnanie“. Pre deti vo veku 1-5 rokov zbor zabezpečil zvýšená sedadlá, aby videli, čo sa v priebehu bohoslužby deje vpredu. Zbor má dokonca k dispozícii bezdrôtové slúchadlá napojené na ozvučovací systém, aby rodičia mohli počúvať kázeň aj vtedy, keď si potrebujú so svojimi malými deťmi „odskočiť“.

Na Vianoce zbor v Kune daruje každému dieťaťu knihu z nakladateľstva Pacific Press alebo Review and Herald; pri vítaní do spoločenstva dostávajú tematickú knižočku a ku krstu dostáva každý človek Bibliu. Keď sa narodí dieťa, kazateľ navštívi matku s dieťaťom v pôrodnici s výťahom knihy Kaya Kuzmu Príprava na privítanie vášho dieťaťa do spoločenstva: rodičovská príručka. „Náš zbor si praje, aby si rodičia od samého začiatku uvedomovali, že ich zborové spoločenstvo bude súčasťou duchovného života ich dieťaťa,“ hovorí Sox.

Nie je prekvapujúce, že zbor v Kune prežíva rast – z 20 rodín sa rozrástol na 85 – väčšinou za posledných šesť rokov. (Zbor v súčasnosti navštevuje 120 detí mladších ako 18 rokov!)

ĎALŠÍ ZBOR PRIATELSKÝ K DEŤOM

Zbor spoločných chvál v Alexandrii v štáte Virginia zahŕňa svoje deti láskou, najmä počas detských sobôt. V marci deti a ich vedúci viedli v takýto deň celú bohoslužbu. Detský spevák zbor pomohol s piesňami, dvanásťročný Drey Lock mal kázeň, po ktorej kazateľ Henry Wright „otvoril brány zboru“. Kazateľ Wright pochválil Dreyovu kázeň a vyzval tých, ktorí sa doposiaľ k zboru nepripojili, aby urobili svoje životné rozhodnutie. Jeden mladý otec prišiel dopredu.

Osem detí vyučovaných kazateľkou Victoriou Harrisonovou pred svojím krstom kladne odpovedalo na čítanie detskej verzie krstných sľubov. V každej fáze svojho programu zbor horlivo potleskom schvaloval úsilie detí a potvrdzoval tým, že tieto deti patria do láskyplnej rodiny zboru a ich služba je rovnako hodnotná.

Či si to uvedomujú, alebo nie, zbor v Kune i Zbor spoločných chvál v Alexandrii prosperujú vďaka prístupu orientovanému na deti – priťahnu nové rodiny, rastú a udržiajú svoje deti zapojené do aktivít zboru.

OKNO PRÍLEŽITOSTÍ V DETSTVE

Bill Hybels, jeden z najznámejších amerických kazateľov, hovorí: „Jediným zostávajúcim spoločným záujmom či vstupnou bránou pre nových ľudí do zboru, sú deti... Dvere takmer do každej rodiny v každom meste po celom svete nám budú dokorán otvorené, ak budeme milovať deti a venovať sa im.“ (Staal David – Take the Challenge: Lead Up“ Children’s Ministry, január/február 2003, str. 51)

Rodičia chcú, aby sa ich deti zapojili do zmysluplných, hodnotných programov. Ak sa tam deťom bude páčiť, rodičia ich budú privádzať pravidelne. Nakoniec sa môže k zboru pripojiť celá rodina.

V novembri 1999 spoločnosť Barna Research Group uverejnila výsledky jedného výskumu: detstvo je najdôležitejším obdobím v rozhodovaní sa pre Krista. Pred sto rokmi Ellen Whiteová napísala: „Práve v ranom detstve sú city a náklonnosť najintenzívnejšie a srdcia najnáchylnejšie na zlepšenie.“ (White, Ellen G. v Review and Herald, 17. decembra 1889)

Výskum spoločnosti Barna Group ukázal, že to, či niekto prijme Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, závisí aj od veku. Deti vo veku 5-13 rokov prijímú Ježiša s pravdepodobnosťou 32 %, vo veku 14-18 rokov iba 4 % a u ľudí starších ako 18 rokov je táto pravdepodobnosť 6 %. Uvedené údaje sú nepríjemným varovným prstom voči našej klasickej cirkevnej praxi.

Ak je detstvo oknom príležitostí pre evanjelium, nemali by sme pri rozdeľovaní rozpočtov a sústredení svojho evanjelizačného úsilia a času viac premýšľať o tom, kde z nich bude najväčší úžitok, ako ich investovať do poslucháčov, ktorí sú šesť – až osemkrát menej otvorení prijatiu evanjelia?

PREMENA ZBORU NA MIESTO BEZPEČNÉ PRE DETI

Ak sa naše zbory budú orientovať na rodinu, musíme zaistiť bezpečnosť zboru ako zariadenia i zboru ako rodiny pre deti.

Larrie Parks a jeho žena sa po skončení zborového zhromaždenia ešte rozprávali, keď si zrazu uvedomili, že ich dcéra Shannon niekam zmizla. Larrie sa so strachom ponáhal do predsedie zboru a volal jej meno. Ostatné deti, ktoré sa hrali na chodbe, Shannon nevideli, čo Larrieho obavy ešte zhoršilo. Vracal sa a stále na ňu volal.

Potom sa ozvalo buchnutie dverí a Shanon mu s krikom bežala do náručia. Larrieho úlava však netrvala dlho. Od udýchanej Shannon sa dozvedel, že ju nejaký muž zatlačil do prázdnej učebne. Keď počula hlas svojho otca, našla malá Shannon v sebe dostatok odvahy, aby prerušila rozhovor a vybehla do bezpečia bez akejkoľvek ujmy.

„Táto skúsenosť bola pre mňa taká zničujúca, že na celý rok ovplyvnila môj duchovný život,“ spomína pán Parks. Keď dôjde k zneužitiu detí, nemá to dopad len na ne, zasiahne to naraz celú rodinu. Ak je páchatelom člen zboru a popiera to, zbor sa môže rozdeliť na dva znepriatelené tábory, a to ochromí celú službu zboru.

Zbory orientované na rodinu musia už dopredu myslieť na to, ako zaistiť v zbere bezpečné prostredie pre deti, aby mohli v pokoji poznávať Ježiša. Dodržiavanie niekoľkých jednoduchých pravidiel zvýši bezpečnosť detí a podporí službu detí v zbere:

1. Osoby, ktoré zastávajú v zboru funkcie na základe dôvery, mali by vyplniť previerkový dotazník s dobrovoľníkmi, ktorí pracujú s deťmi.
2. Noví a predtým neznámi členovia zboru by nemali dostávať zborové funkcie skôr ako po šiestich mesiacoch.
3. Zabráňte situáciám, kde by dospelí pracovali individuálne s jedným dieťaťom. Ak je to nevyhnutné, nechajte dvere učebne otvorené, aby mohol dovnútra ktokoľvek nazrieť.

PODPORA RODIČOV, VYUČOVANIE K UČENÍCTVU

Rodina je miesto, kde sa deti učia, prežívajú lásku, náklonnosť, hodnoty a vzťah s Bohom. Doma sa deti učia byť navzájom v spojení alebo naopak v rozdelení nielen tým, čo rodičia alebo opatrovatelia hovoria, ale predovšetkým tým, ako sa správajú a čo deti vo vzťahu k nim prežívajú.

Odborníci v oblasti rodinného spolužitia naznačujú, že hlavným faktorom, ktorý určuje úspešnosť mladých ľudí v každej stránke ich života, je vnímanie toho, aký obraz o nich majú ich vlastní rodičia. Nejde ani tak o to, čo si ich rodičia myslia o nich v skutočnosti, ale o to, čo si deti myslia, že si rodičia o nich myslia.

Členovia rodín, ktoré prežívajú veľkú mieru súdržnosti, vzájomného spojenia, duchovnej intenzity a zdravých vzťahov, sa vedome navzájom podporujú každý deň. Krátka rodinná bohoslužba každé ráno nielen spája rodinných príslušníkov, ale prispieva aj k rozvoju duchovnosti a vzťahov. Spoločnosť Barna Research Group nedávno oznámila, že deväť z desiatich rodičov detí vo veku do 13 rokov verí, že sú zodpovední za odovzdávanie hodnôt a náboženského presvedčenia svojim deťom. Väčšina rodičov však v priebehu týždňa nestrávi ani chvíľku rozhovorom so svojimi deťmi o otázkach viery alebo spoločným čítaním duchovnej literatúry s nimi. (Barna Research Online, 6. 10. 2003)

Nanešťastie, väčšina rodín v zborovom spoločenstve nechápe význam spoločných rodinných pobožností a modlitieb alebo ich nevie správne uvádzať do praxe. Tu je priestor pre pomoc zo strany zboru. Rodičovské semináre a rady z kazateľnice môžu rodičom pomôcť a ukázať im, čo je potrebné urobiť.

Zborom podporujúcim rodiny sa otvára nová možnosť – detské učenie. Stredisko detského učenia pri zbere Collegedale v štáte Tennessee vypracovalo dvojfázový učenícky program. Na tomto programe sa zúčastnili už štyri zbory a ich reakcie sú veľmi povzbudivé a inšpirujúce.

Becky Hopperová z adventistického zboru Andrews v Severnej Karolíne konštatuje, že 24 rodičov stretávajúcich sa v štyroch skupinách prežívalo oživenie vzťahu a nový pocit jednoty už po siedmich stretnutiach – niečo, po čom niektorí z nich už dávnejšie túžili.

„Stopy v piesku – 1. časť“, prvý súbor 12 prednášok, pomáha rodičom, tvoriacim malé skupinky, stať sa oddanými učeníkmi,“ vysvetľuje MacLafferty. „Stopy – 2. časť“ pomáha privádzať k Ježišovi rodičov a deti a zblížovať ich; pracuje sa v rodinnom kruhu a študuje sa séria 32 prednášok. Táto séria privádza deti do osobného vzťahu s Ježišom, rozvíja návyky osobných i rodinných modlitieb a bohoslužieb. Podporuje službu a šírenie svedectva. Niektoré zo zúčastnených rodín sa potom stanú poradcami iných rodín v procese šírenia učeníctva.

Všetci chceme, aby sa z našich detí a vnúcat stali samostatní a zodpovední členovia našej spoločnosti vôbec. A určite si prajeme, aby aj v období dospievania milovali Boha a slúžili mu. To sa však nestane len náhodou alebo tým, že sa im sem-tam pokúsime povedať niečo o našich náboženských či morálnych hodnotách.

Musíme byť naozaj opatrní a vnímaví voči tomu, ako odovzdáme svoju vieru deťom. Je to naša zodpovednosť voči nim – a voči Ježišovi.

AKO VIEŠ RODINNÚ POBOŽNOSŤ

Výskumy a osobné skúsenosti naznačujú, že najefektívnejšie rodinné bohoslužby sú tie, do ktorých sú zapojení všetci členovia rodiny, ktoré poskytujú možnosť vedenia a rastu v rámci každodenného praktizovania.

Dôležité je mať jasné ciele a premyslieť si, akú duchovnú literatúru použijeme, ako dlho bude pobožnosť trvať, kedy a kde sa stretnutie uskutoční a čo bude tvoriť tento každodenný rituál.

Moja rodina sa na rodinnú pobožnosť schádza v našej spálni každý všedný deň o 6.00 hod. ráno. Vyberáme si duchovne orientované inter-

aktívne knihy primerané veku detí, z ktorých si každé ráno čítame. Dodržiavame rozvrh vedenia každodenných rodinných pobožností a modlitieb. Potom ako určená osoba uvedie pobožnosť čítaním alebo nejakou činnosťou, osoba, ktorá má na starosti modlitbu, sa spýta, či má niekto témy na modlitbu (povedané aj nepovedané), alebo za čo chce vyjadriť chválu a poďakovania (za vypočutie modlitieb alebo za konkrétne prežité požehnanie), ktoré by sme mohli spoločne predložiť nášmu Pánovi. Po vzájomnom oboznámení s prosbami a chválami sa určená osoba modlí za konkrétne uvedené body, ktoré si poznamenala. Účasťou na vedení ranných pobožností sa naše deti učia prakticky prežívať svoju vieru. Tým, že majú poslucháčov, ktorí ich berú vážne, rozvíjajú aj svoje schopnosti duchovného vedenia a vedomie vlastnej hodnoty. Zároveň sa pri takýchto príležitostiach precvičuje ich vyjadrovanie a čítanie, pri ktorom deťom vysvetľujeme neznáme slová. V každodenných modlitbách sa naše deti učia prihovárať za druhých a potvrdzovať si svoje presvedčenie a vieru v Boha, zvlášť keď dostanú možnosť podeliť sa o skúsenosti s vypočutými modlitbami.

Aj keď pobožnosť trvá maximálne 15 minút, slúži zároveň aj ako čas vyhradený na zoznámenie sa s novinkami a situáciou v živote ostatných členov rodiny. Môžeme hovoriť o veciach, ktoré nás trápia i o tých, ktoré nás tešia, o svojich túžbach a očakávaniach. Vyjadrovanie osobných radostí i starostí podporuje pocit vzájomnosti v rodine, a to v duchovnej i citovej oblasti.

Willie Oliver

ROVNOCENNÝ PRÍSTUP K BOHU

„Lebo prostredníctvom Neho obaja máme prístup k Otcovi v jednom Duchu.“ (Ef 2,18)

Keď prichádzame na bohoslužbu, všetci máme prístup k Bohu. Nikto by nemal mať pocit, že je neviditeľný, bezvýznamný či vynechaný. Preto by sme teda vytvárali takú bohoslužbu, ktorá presahuje myslenie početnej skupiny – detí?

Susan Scogginsová rozprávala o svojej nadpriemerne vyspelej dvojročnej vnučke Trisney. Keď sa jej raz spýtala, o čom sa rozprávali v sobotnej škôlke, Trisney jej seba-vedome odpovedala, že o Jairovi. Na otázku, či počúvala kázeň, vnučka odpovedala: „Nie, bolo to v inej reči.“

Mnoho starších detí sa cíti podobne. Možno preto radšej vnoria hlavu do svojich časopisov hneď na začiatku kázne. Veľké slová a abstraktné teologické koncepcie kázní sú často pre ne úplne cudzím jazykom. Celý zbor bude mať oveľa viac požehnaní zo zrozumiteľnej bohoslužby, do ktorej budú zapojené aj deti.

Noelene Johnssonová

VÝBORNÉ ZDROJE PRE BOHOSLUŽBU ORIENTOVANÚ NA RODINU

- ❖ Navštívte internetové stránky www.churchchairs4kids.com, kde nájdete

viac informácií o zvýšených sedadlách pre malé deti.

- ❖ Erwin, Pamela J.: *The Family Power Church*. Loveland, CO: Group Publishing 2000
- ❖ *Family Friendly Church Leader Guide*. Lincoln, NE: AdventSource, 2001 (Participant Guide je tiež k dispozícii.)
- ❖ *Family Ministries Handbook – The Complete How to Guide for Local Church Leaders*. Lincoln, NE: AdventSource, 2003
- ❖ Flowers, Ron and Karen. *It Takes a Family – Discipling Children and Teens for Christ*. Lincoln, Ne: AdventSource, 2002
- ❖ Viac informácií o zabezpečení zborového prostredia nájdete na stránkach <http://childmin.com/Resources/VolunteerScreening.htm>
- ❖ Ak sa chcete dozvedieť viac o detskom učeníctve, spojte sa s Donom MacLaffertym na e-mailovej adrese Kidcenter@southern.edu

ZAKLADANIE ZBOROV MÔŽE OHROZIŤ ZDRAVIE VAŠEJ RODINY

*Karen a Ron Flowersovci hovoria
s Aliciou a Geoffom Pattersonovcami,
Marti Schneiderovou a Dougom Tilstrom*

*Eudia, ktorí pôsobia pri zakladaní zborov v prvej
línií sa rozprávajú o tom, ako si udržiavať pevné
rodinné vzťahy.*

Karen:

*Najprv mi dovoľte, aby som vám predstavila
našich hostí – skúsených zakladateľov zborov.
Marti Schneiderová je koordinátorkou programu
o zakladaní zborov SEEDS a riaditeľkou progra-
mov Globálnej misie pri Generálnej konferencii.
Veľa rokov pracovala spolu so svojím manželom
Donom v oblasti pastoračnej evanjelizácie. Don
teraz pôsobí ako predseda Severoamerickej divi-
zie. Dough Tilstra a jeho manželka Lorraine sú
priekopníkmi zakladania adventistických zborov.
Svoje skúsenosti aj výsledky výskumu v rámci
svojho doktorského štúdia, zameraného na za-
kladanie zborov, využíva Doug Tilstra vo svojej
súčasnnej pozícii profesora teológie na Southern
Adventist University. Alicia a Geoff Pattersonov-
ci sú pastoračným párom, ktorý pôsobí misijné
(zakladanie skupiniek) v severozápadnej ticho-
morskej oblasti Spojených štátov. V súčasnosti sú
zamestnaní výchovou svojich troch malých synov
a zakladaním svojho druhého zboru.*

Ron:

*Najprv nám povedzte niečo o výhodách za-
kladania zborov. Čo vám prináša najväčšie
uspokojenie?*

Marti:

*Samozrejme, najväčšou odmenou je samotná
radosť zo služby, radosť z rozhovorov o Ježišovi
a o tom, čo pre mňa urobil!*

Karen:

*Po tomto vyznaní tu zaznelo z niekoľkých
úst „amen“.*

Doug:

*Aj keď sa to možno zdá zvláštne, najväčšie
odmeny, ktoré som dostal, boli výsledkom bolest-*

*ných, problematických stránok zakladania zbo-
rov. Ak si zvolíte rast prostredníctvom zdolávania
problémov, ktoré zakladanie zborov nevyhnutne
prináša, objavíte ohromný potenciál pre osobný
rast. V počiatkoch som určite urobil niekoľko
chýb, ale potom som sa k zakladaniu zborov vrá-
til omnoho silnejší ako osobnosť, aj vo vzťahoch.*

Alicia:

*Pripájam sa k tomu, čo bolo povedané! Ťažké
skúsenosti, ktorými sme ako zakladatelia zboru
prešli, nás naučili, že varovná téma nášho stret-
nutia – Zakladanie zborov môže ohroziť zdra-
vie vašej rodiny – je pravdivá. Karen, pamätám
sa na náš rozhovor, keď sme menili pôsobisko po
založení svojho prvého zboru. Mala som obavy
o svoju rodinu. Narodilo sa nám bábätko a ja
som vedela, že ak chceme prežiť ďalšie obdobie
pri zakladaní zboru ako zdravá rodina, budeme
sa musieť viac ako kedykoľvek predtým zame-
rať na posilňovanie nášho manželského zväzku
a vzťahu so svojimi deťmi.*

Geoff:

*Ako hovoríš, Doug, pri zakladaní zboru sú
riziká a odmeny dvoma stranami jednej mince.*

*Paralelne s tým, ako sme s Aliciou pociťovali
napätie vo svojom manželstve a problémy s vý-
chovou našich detí uprostred zakladania zboru,
boli podľa môjho názoru najväčšou odmenou
silné zážitky spojené s naším misijným posla-
ním. Je veľkou prednosťou, ak sa partneri zjed-
notia, spoja svoje sily a spoločne pracujú na tom,
na čom im obojm záleží najviac. Je skvelé, keď
môžete spolu komunikovať o veciach, na kto-
rých ste obaja hlboko citovo zaangažovaní. Som
rád, keď sa spolu s Aliciou rozprávame o zbere,
ktorý práve zakladáme. Nebol by som nadšený,
keby sa na mňa len neprítomne dívala a v hlave
by jej vírili myšlienky typu: „Dobre, dobre, ale
počúvam ťa len preto, lebo ťa milujem.“*

Alicia:

*Žasnem nad spôsobom, akým nás Boh ob-
daril. S Geoffom sa navzájom dopĺňame vlast-
nosťami, schopnosťami a darmi, ktoré na túto
službu potrebujeme. Slúžiť spoločne je radostné
a dobrodružné.*

Geoff:

*Obaja veľmi radi pozorujeme, ako sa dary toho
druhého rozvíjajú a prekvitajú, pretože pri zakla-*

daní zboru je veľké množstvo potrieb. Opäť premyšľam nad tým, že nie každý manželský pár, zapojený do zakladania zborov, má rovnakú kombináciu dopĺňajúcich sa darov a záujmov. Možno by sme mali viac pootvoriť dvere odlišným modelom „skupinovej“ služby vhodným pre rôzne kombinácie darov. Keď sme si rozvinuli cit pre individuálne odlišnosti, môžeme rozpoznávať a podporovať odlišnosti manželských párov v službe.

Marti:

Myslím, že toto je veľmi dôležité. Rada by som dodala, že ľudia aj manželské páry sa časom i okolnosťami menia. Môj manžel Doug si ma z minulosti pamätá ako tichú a nesmelú. Občas je dnes prekvapený, akú to má teraz manželku. Som presvedčená, že čas, miesto a meniace sa očakávania v mojom vnútri prebudili moju skutočnú osobnosť.

Karen:

Myslím, že my všetci, ktorí sme zapojení do služby, intuitívne vieme, že sme do životov našich životných partnerov vstúpili jedinečným spôsobom. Som presvedčená, že väčšina z nás sa na to pozerá kladne. Každý z nás však potrebuje úlohu, aby sme mohli slúžiť svojim vlastným spôsobom. Niektorí partneri sa cítia dobre vo viditeľných úlohách, kým iní sa zapájajú do služby mnohými inými formami podpory vychádzajúcej z ich darov a nadania.

Doug:

V podobnej situácii ako je naša sa nachádzajú partnerky vojakov. Je jasné, že ak si niekto vezme muža či ženu pôsobiacich vo vojenských zložkách, bude ovplyvnený voľbou kariéry svojho partnera či partnerky. Má to svoje výhody, ale aj nevýhody. Manželky vojakov nie sú povinné vstúpiť do armády, aj keď táto možnosť existuje. Ich život bude však podstatne ovplyvňovať väzba na vojenské prostredie. Podobne aj partneri zakladateľov zborov môžu reagovať na danú situáciu rôzne. Podľa môjho názoru je dôležité, aby muž a žena spoločne o týchto veciach hovorili a uvedomili si, čo táto služba prináša. Manželský partner sa môže rozhodnúť naplno pracovať v katareľskej činnosti, ale voľbou môže byť aj pokračovanie jeho profesijnej kariéry a projekt zakladania zboru môže podporovať mnohými inými spôsobmi. Určite obom

manželom prospeje, ak budú mať jasnú predstavu o svojom budúcom živote. Budú môcť robiť rozumné a premyslené rozhodnutia.

Alicia:

Myslím si, že v tomto smere sme už urobili pokrok. Väčšina párov, ktoré v súčasnosti zvažujú zapojenie sa do službu zakladania zborov, má už viac všeobecných informácií o zakladaní zborov, ako mali priekopníci tejto práce v 80. rokoch. Skôr, ako sa manželský pár rozhodne vstúpiť na túto cestu služby, musí okrem dostupnosti všeobecných informácií dobre „vidieť“ aj reálne požiadavky, príležitosti, možnosti, radosť, bolesti a ďalšie stránky tohto povolania, ktoré je odlišné od iných pastoračných činností a situácií. Až potom môžu realisticky odpovedať na otázku: „Aký postoj k tomu zaujmeme?“

Marti:

Túto otázku si musí položiť každý sám. Inými slovami: „Aká bude moja úloha? Do čoho ma Boh povoláva?“ Ja a Don onedlho odchádzame do Nigérie. Idem s ním nie preto, že som dostala nejakú oficiálnu úlohu, ale preto, že túto cestu chceme podstúpiť spoločne. Nechcem byť, samozrejme, iba turistkou, a preto som si kládla otázku, aká bude moja rola v Nigérii. Modlila som sa za to a pochopila som, že najlepšie budem podporovať svojho manžela tým, že sa zaňho budem modliť. Čiže v tomto prípade bude mojou úlohou modliť sa. Možno bude potrebné, aby som prevzala nejaké ďalšie povinnosti, a ja preto urobím všetko, čo bude v mojich silách. Odchádzam však s vedomím vo svojom srdci, že sa budem za Dona modliť. Určite nepotrebuje nervóznou manželku, ktorá sa bude snažiť o svoje vlastné bočné aktivity. V tejto situácii sa cítim byť povolaná k službe príhovorných modlitieb.

Doug:

Slovo rola ma privádza k ďalšej veci, ktorú považujem za veľmi dôležitú. Podľa môjho názoru roly nie sú nemenné, pevne pridelené úlohy a formy konania, skôr ide o spôsoby služby, pre ktoré sa vedome rozhodujeme a ktoré sa v závislosti od doby a okolností menia. Myslím si, že je dôležité rozlišovať medzi identitou a rolou. Identita má čo do činenia s tým, kým sme v svojom vnútri ako osobnosti. Roly sa však môžu meniť. Identita preniká omnoho hlbšie a mení

sa pomalšie. Vnímam to tak, že čím silnejšia je naša identita, tým lepšie sme schopní pôsobiť v rôznych úlohách. Niekedy si však aj vlastnú identitu sformujeme podľa svojej roly. V začiatkoch mojej služby som s tým mal problém. Rola kazateľa sa stávala mojou identitou. Ale keď som sa viac stotožnil s identitou Božieho dieťaťa, potom sa moje role mohli meniť omnoho ľahšie, pretože moja identita nebola už s nimi tak zviazaná.

Karen:

Ak ti dobre rozumiem, potom identita skôr vyjadruje, kto sme, kým rola popisuje, čo robíme. Vo svojom živote môžem veľmi dobre určiť konkrétne obdobie, keď som pochopila, že moja identita je zakorenená v tom, čo pre mňa urobil Boh ako môj Stvoriteľ a Vykupiteľ. V hĺbke duše som jeho dcérou – narodením i prijatím – a to dáva môjmu životu význam a hodnotu. To, čo robím, t. j. úloha, do ktorej ma povoláva, vyplýva z tejto prežívanej vnútornej identity. Sú to vlastne reakcie, ktoré však neurčujú, kto som.

Ron:

Zdá sa mi, že ďalšou súvisiacou problematikou, s ktorou sa manželské páry musia vyrovnávať, je otázka hraníc. Z toho, čo som od vás počul, usudzujem, že to môže byť veľmi aktuálny problém manželov zakladajúcich zbory. Ak sa zameriame na problematiku hraníc, musíme si odpovedať na otázky typu: „Kde sa končí práca a začína sa manželstvo? Akým spôsobom je náš vzťah v obidvoch oblastiach rovnaký a v ktorých momentoch sa líši?“

Karen:

(smeje sa) Dobré si pamätám na deň, keď mi Ron cestou domov z práce povedal: „Karen, neviem, čo mám robiť. Ešte stále sa na teba hnevám pre to, čo sa stalo v práci, ale teraz ideme domov a nechcem sa na teba hnevať aj ako na svoju manželku!“

Geoff:

Poznáme to. Ešte horšie je, že moje slabé stránky v práci sú často mojimi slabými stránkami aj doma. Rovnakým spôsobom, akým dokážem nahnevať Aliciu v práci, to dokážem aj doma. Takže frustrácia sa niekedy prenáša z jedného prostredia na druhé. U manželských párov zapojených do zakladania zborov existuje

možnosť vytvorenia akejsi „prienikovej oblasti“ medzi prácou a domovom, kde sa negatívne pocity hromadia. Na základe negatívnych emócií sa uchýlite k zovšeobecňujúcim vyhláseniam a hodnoteniam. Napr. „Si naozaj otravný vo všetkom, čo robíš...“ alebo „Vidíš, robíš to zase presne tak ako v zbere“..

Ron:

Zdá sa mi, že manželia v službe musia nájsť spôsob, ako sa vysporiadať s vnútornou dynamikou ich vzťahu v oboch prostrediach. Slovo hranica v určitom zmysle vyjadruje úsilie o vytvorenie zreteľných hraničných čiar medzi našou prácou a súkromím a o dôsledné rozlišovanie medzi oboma oblasťami. Spolu s Karen zisťujeme, že stále viac úmyselne stanovujeme hranice medzi prácou a domovom. Bez nich by sme spoločne mohli pracovať doslova od rannej modlitby až po večernú modlitbu pred spaním.

Doug:

Dovoľte mi tiež prispieť k danej téme. Dlhoo som o tom nepremýšľal, ale jeden poradca mi kedysi rozprával zaujímavý postreh. Výskum vraj dokázal, že existuje len málo manželských párov, ktoré si dokážu udržať dobré manželstvo a zároveň pevný pracovný vzťah. Zvyčajne jeden z týchto vzťahov obetujú. Kazateľské páry môžu byť dokonca vystavené ešte väčšiemu tlaku, pretože sa snažia priblížiť ideálu. Mnohí z nás majú voči sebe veľké očakávania a vystavujú sa nesmiernemu tlaku v snahe dosiahnuť ciele a úrovne, ktoré môžu byť nereálne.

Alicia:

Pocitujem skutočnú potrebu, aby zakladateľ zboru venoval dostatočnú snahu duchovnému rozvoju svojho partnera. Nemôžem zakladať zbory, bez toho, aby ma to zmenilo. Postupným približovaním sa k Bohu vzrastá túžba oslovovať stratených ľudí, a to potom posilňuje úsilie o zakladanie zborov. To, že si vzájomne pomáhame v duchovnom raste, sa môže stať veľkou silou, ktorá nás zjednotí v misijnom pôsobení. Ak jeden z manželského páru hľadá svoje pole pôsobnosti v celom tom dianí ťažko, druhý sa môže spýtať: „Akým smerom cítiš, že ťa Boh vedie? Čo si myslíš, akým spôsobom chce Boh využiť tvoje dary a talent pri šírení dobrej správy ľuďom, na ktorých nám záleží?“ Ak budeme

svojim partnerom pomáhať nájsť odpovede na tieto otázky, výsledky budú omnoho priaznivejšie, než keby sme kládli iba požiadavky.

Ron:

Všetci vieme, že sú obdobia, keď dokážeme vykonať veľa, ale sú obdobia, keď musíme ubrať z objemu pracovných povinností, aby sme znovu nastolili vo svojich životoch rovnováhu a znovu si uvedomili hodnoty a priority nášho života.

Alicia:

Toto som zažila, keď sa narodilo naše tretie dieťa. Obaja sme sa nachádzali v období medzi dvoma projektmi zakladania zborov. Viete, zakladanie zboru je v mnohých oblastiach ako pôrod dieťaťa. Novozaložené zbory pochádzajú z nášho domova. V tomto období ma stále zamestnávala myšlienka: „Sme v tejto životnej fáze naozaj tí správni kandidáti na službu zakladania zboru?“ Uvedomovala som si, že službe momentálne nemôžeme venovať tolko času ako predtým. Aj s prihliadnutím na zdravé fungovanie našej rodiny sa u nás doma nemohlo odohrávať tolko aktivít. Pýtala som sa sama seba: „Kde spozná nový zbor zdravú rodinu, keď mi im nedáme dobrý príklad? Ludia s deťmi vo veku našich detí potrebujú vidieť model zdravej rodiny v službe.“ Napriek týmto obviňujúcim otázkam sme sa nakoniec rozhodli: „Nie, nemyslíme si, že by nás Boh práve teraz volal do služby zakladania zborov.“

Ale potom to volanie prišlo opäť. Našťastie, projekt zakladania zboru, v ktorom teraz pôsobíme, bol už rozbehnutý. Nezačínali sme od začiatku. Všetci zakladatelia zborov vedia, že je veľmi ťažké vybudovať zbor dvadsiatich ľudí z nuly. Až potom vznikne určitá zotrvačnosť a dynamika spoločenstva a jednotlivé štruktúry do seba začínajú zapadať. V tom čase som nemala pocit, že by odo mňa Boh chcel, aby som sa zúčastnila na zakladaní zboru na úkor svojej rodiny. Som presvedčená, že Boh chce, aby moja služba vychádzala z prostredia prekypujúceho láskou, zo zdravej, silnej rodiny. Modlila som sa: „Bože, teraz mám na službu len obmedzené množstvo času a energie. Ukáž mi, prosím Ťa, čo by som mala podľa Tvojej vôle robiť. Najviac Ťa prosím, nedovoľ, aby som sa riadila svojimi vlastnými túžbami a svojou vôľou, nech už pramení

z čokolôvek. Nech ma vedie Duch Svätý, pretože On ma nikdy nepovedie cestami nadmieru ťažkými. Kedykoľvek Tvoj Duch zavolá, cítim, že moje sily a úsilie nadobúdajú na intenzite.“ S touto modlitbou som už s pokojom v srdci prijala rozhodnutie neprevziať v tom čase žiadnu oficiálnu služobnosť. Rozhodla som sa zapojiť s Geoffom do zakladania zboru inými formami podpory v rámci svojich priorit týkajúcich sa rodiny.

Geoff:

Samozrejme, problém spolužitia muža a ženy v prostredí nebezpečenstiev i príležitostí spojených s manželstvom v službe, existuje. Problémy sa zmnohonásobia, ak do rodiny pribudnú malé deti. Najviac sa cítim frustrovaný, keď sa snažím niečo dokončiť v práci, ale zároveň vnímam tlak, že by som mal niesť aj svoj podiel na rodinných povinnostiach. Obaja zisťujeme, že musíme často hovoriť o tom, ako si rozvrhnúť činnosti a záväzky v rodine a v zbere.

Doug:

Úplne s tebou súhlasím, aj keď teraz sa nachádzam v inej fáze rodinného života. Jedným z najdôležitejších záverov, ku ktorému sme s manželkou dospeli, je, že najzákladnejším nástrojom nevyhnutným na činnosť zakladateľov zborov sú celistvosť a rovnováha v ich vlastnom živote. Páči sa mi tvoj obraz služby z „prekypujúceho rodinného hrnčeka“ oproti službe z hrnčeka, ktorý je potrebné ešte len naplniť.

Rád by som dodal, že tvoje pripomienky tiež vyzdvihujú význam jasných očakávaní. Viem, že sa to môže zdať dosť elementárne, ale ide o vec, na ktorú sa veľmi zabúda. Už skôr, žiaľ na základe tvrdých životných skúseností, som sa naučil, že každý človek zapojený do zakladania zboru prináša svoj vlastný súbor očakávaní. Ludia k tejto úlohe pristupujú rôzne motivovaní a ich očakávania sa líšia podľa motívov, ktoré ich vedú zapojiť sa do služby. Trvalo mesiace, kým som si uvedomil, aká veľká priepasť sa nachádza medzi vyhláseniami o poslaní, ktoré sme písali na papier ako tím vedúcich pracovníkov, a skutočnými predstavami o poslaní, ktoré mal každý napísané vo svojej myšli a v srdci. Treba nájsť konkrétne odpovede na otázky ako „Prečo sa tento zbor zakladá?“, „Koho sa snažíme osloviť?“, „Čo všetko

sa musí urobiť, kým po prvýkrát v sobotu otvoríme dvere zboru?“, „Čo vyplýva z toho, že som členom tímu vedúcich pracovníkov?“, „Ako sa budeme rozhodovať?“, „Akým spôsobom budeme riešiť zodpovednosť za jednotlivé činnosti?“, „Sú naše očakávania realistické?“

Karen:

Toto sú naozaj veľmi dôležité otázky, Doug. Myslím si, že si ich musí položiť nielen manželský pár zapojený do zakladania zboru, ale aj celý tím vedúcich pracovníkov. Chýbajúce jasné a realistické očakávania predstavujú živnú pôdu pre vznik rastúceho hnevu a konfliktov v manželstve.

Marti:

Domnievam sa, že osoba, od ktorej sa očakáva, že bude naplňať určité očakávania, mala by k nim povedať posledné slovo. Myslím si, že títo ľudia by mali určovať, či sú dané očakávania jasné a realistické alebo nie. Okrem toho sú to oni, kto by mal rozhodnúť, či sú, alebo nie sú ochotní tieto očakávania voči svojej osobe prijať.

Ron:

Medzi odborníkmi na problematiku rodiny sa občas hovorí o tom, či základným vzťahom, na ktorom stojí rodina, je vzťah manželov alebo vzťah rodič-dieťa. Spolu s Karen sa dlhší čas prikláňame k tomu, že podľa Božieho plánu stvorenia je základným kameňom rodiny manželský vzťah. Sme presvedčení, že atmosféru v rodine vytvára práve partnerstvo. Existuje mnoho podkladov z rôznych výskumov, ktoré ukazujú, že kvalita vzťahu medzi mužom a ženou a ich štýl riadenia rodiny podstatným spôsobom ovplyvňuje zdravie a spokojnosť detí.

Alicia:

Viem, že je to pravda. V skutočnosti to však môže trvať dosť dlho, kým sa posunieme od uvedomenia si významu tohto vzťahu k vyriešeniu vlastných otázok a problémov tak, aby sme nadviazali so svojim partnerom taký vzťah, ku ktorému nás vyzýva evanjelium a po ktorom v svojom srdci túžime. V našej spoločnej službe som to často ja, kto sa pozerá s odstupom na celé dianie. Geoff hovorí, že mám nápady skôr, než nadíde ich čas. Je potrebné zdôrazniť, že obaja sme absolvovali rovnakú akademickú prípravu na službu, takže nemôžem povedať, že

by som toho vedela viac ako Geoff. Ide o to, že ja sa na veci pozerám odlišným spôsobom. Spôčiatku sme si užili mnoho názorových stretov, pretože kým ja som premýšľala o veciach, ktoré je potrebné urobiť v dlhodobom výhlade, Geoff sa snažil riešiť každodenné maličkosti, ktoré bolo potrebné vykonať.

Geoff:

(smeje sa) Schyľovalo sa k peknej hádke!

Alicia:

Iste. Ale veľa som sa za to modlila a prišla som k záveru, že ak si budem musieť vybrať medzi fantastickým nápadom ako slúžiť a mojím vzťahom k Geoffovi, dám vzťahu s Geoffom určite prednosť. Samozrejme, nápady stále prichádzajú a hovorím ich aj nahlas. Ale radšej sa vidím v pozícii, keď čo najlepšie predstavím a obhájim to, čo si myslím, a potom celú záležitosť predložíme Bohu, aby nám ukázal správne smerovanie.

Karen:

Každý manželský pár si musí nájsť svoju vlastnú cestu z týchto komplikovaných situácií. Vždy sa naježím, keď Ron začne rozhovor so mnou dlhým úvodom: „Ešte som sa nerozhodol, je to len nápad. Nič konkrétne. Naozaj chcem, aby to bolo naše spoločné rozhodnutie...“ Neraďa to priznávam, ale myslím si, že viem, prečo považuje taký dlhý úvod za nevyhnutný. Veľmi často som jeho nápady zhodila zo stola a rýchlo vymenovala dôvody, prečo to nebude fungovať, a zároveň obhajovala svoje vlastné predstavy. Dúfam, že sa v prijímaní jeho návrhov zlepším a že ho nechávam hovoriť o plusoch a mínusoch, ktoré si uvedomuje ešte predtým, ako ja prispejem svojimi myšlienkami.

Geoff:

Biblický text, na ktorý si vždy spomeniem, znie: „Nepotláčajte Ducha, nepohrdajte proroctvom, držte sa toho, čo je dobré!“ Tento text musím dosť často aplikovať sám na seba!

Ron:

To je dobre! Ja i Karen sme skutočne vo svojom vzťahu podrástli, keď sme si uvedomili, že obaja spracovávame myšlienky a nápady rôzne. Ja o nich veľa premýšľam vnútorne. Keď už o nich začnem s Karen hovoriť, sú moje myšlienky usporiadané a pripravené. Karen, na-

opak, spracováva myšlienky nahlas. Hovorí, aby si usporiadala to, čo prebieha v jej myslí. Vyroží všetky svoje nápady – a to aj tie „bláznivé“ – na stôl, až potom ich začne preberať. Obaja sme sa museli učiť chápať jeden druhého a dávať si navzájom šancu a priestor premýšľať každý za seba. Lahko by sme mohli dôjsť k záveru, že ten druhý nám nedá šancu podeliť sa o svoj pohľad na vec a podieľať sa na rozhodovaní v rámci služby a resignovať. Snažím sa zlepšovať v komunikácii a dávať Karen najavo, že mám skutočný záujem o jej pohľad a o to, aby sme sa rozhodovali vždy spoločne.

Alicia:

Súhlasím. A najmä, aby sme to mysleli vážne! (smiech) Myslím, že táto naša diskusia o úlohách manželstiev, zapojených do služby, má svoj význam. Snažím sa rešpektovať Geoffovu rolu ako vedúceho kazateľa a mieru autority, ktorá k tomu patrí. Na druhej strane, ak mi cirkev zverí určitú úlohu, som rada, keď to Geoff rešpektuje tiež a keď ku mne a k mojím návrhom pristupuje rovnako, akoby pristupoval k iným členom zboru a k ich myšlienkam, keby boli v tej istej pozícii ako ja. Môže sa to zdať úplne samozrejmé, ale ťažko sa to uskutočňuje! Neprospieva to ani nášmu vzťahu, ani novozaloženému zboru, ak pre to, že sme si blízki, nerešpektujeme jeden druhého v postavení, ktoré zastávame.

Karen:

Zdá sa mi, že veľa z toho, o čom sme sa v tejto diskusii zmienili, by sa dalo vzťahovať na všetky manželské páry v službe. V čom je zakladanie zborov ťažšie ako iné služobnosti?

Doug:

Premýšľal som nad analógiou, ktorú použila Alicia, že zakladanie zboru je ako pôrod dieťaťa. Podľa môjho názoru je to veľmi výstižné prirovnanie. Je to vždy úplne nová a osviežujúca skúsenosť – ako keď sa človek stane rodičom. Nedávno som sa vrátil k práci, ktorú som napísal o svojej skúsenosti so zakladaním prvého zboru. V tejto práci som vyznal, že nový zbor sa stal neoddeliteľnou súčasťou môjho života. Cítil som, že akékoľvek služobnosti, ktoré som dovtedy vykonával, smerovali k tomuto projektu ako k jeho vyvrcholeniu. Svoju skúsenosť som prirovnal k jazde na horskej dráhe. Jazda bola

úžasná a vzrušujúca. V niektorých momentoch človek zdvihol ruky a kričal v divokom nadšení. Ale prišli chvíle, keď sa bolo treba krčovite držať, akoby šlo o život. Na začiatku som však nevedel, že existujú aj chvíle, keď človek chce jednoducho vysadnúť a zvracať.

Geoff:

Tak pod toto by som sa podpísal!

Marti:

Domnievam sa, že obrovskou výzvou pri zakladaní zborov je množstvo úsilia a energie, ktoré musí človek vynaložiť.

Geoff:

Založený zbor má aj akúsi vlastnú zotrvačnosť, akoby v ňom bola sila, ktorá ho poháňa.

Alicia:

V novozaloženom zbere neexistuje status quo. Nie sú tam žiadne lavice ani systém ozvučenia. Nie je tam žiadny ochotný starší brat, ktorý príde včas pred bohoslužbu a rozsvieti svetlá. Jednoducho nič nefunguje, kým to človek neurobí sám alebo tým niekoho nepoverí.

Geoff:

Novozaložený zbor dlhý čas existuje skôr v myslí zakladateľa zboru než v myšliach členov zhromaždenia. Vyžaduje si to každý týždeň ohromné množstvo duševnej energie, aby človek vystupoval a konal ako ten, kto verí v zbor viac než niekto iný. Musíte zo seba vydať obrovské úsilie. Tolko na vás záleží. S Aliciou si dobre pamätáme na tú sobotu, keď sme sa obaja stretli na chodbe, pretože bohoslužbu viedol niekto iný. Mali sme v tom čase dve malé deti, ktoré kričali. Obaja sme sa nachádzali v stave fyzického i citového vyčerpania. Neboli sme ďaleko od toho, aby sme to vzdali. Až neskôr sme sa dozvedeli, že kým sme plakali na chodbe, v myšliach a srdciach ľudí v zbere začalo postupne všetko zapadať do seba, vízia funkčného zboru sa stávala našou spoločnou záležitosťou.

Alicia:

Zdá sa mi, že existuje osobitný regiment démonov, ktorých konkrétnou úlohou je narušovať vaše plány! Pôsobíme v prvej línii a vyzerá to, akoby sme mali na chrbte nakreslený terč s čiernym stredom. Myslím si, že na nás mieri satan. A podľa môjho názoru venuje zvláštne úsilie búraniu vzťahov cez neveru. Vie, že keď

sa rozpadne naše manželstvo, skončí sa aj naša služba.

Doug:

Nezostáva mi nič iné, ako s tým súhlasiť. Myslím, že si musíme každý deň pripomínať, že sa nachádzame v duchovnom zápase nadprirodzených bytostí. Nebojujeme proti mäsu a krvi, ale proti ríšam a mocnostiam tohto sveta.

Ron:

Aký druh opatrení na ochranu vzťahu ste zaviedli, ktoré by ste mohli odporučiť aj ďalším párom zakladajúcim zbory?

Geoff:

Jeden zo spôsobov myslenia, ktoré sa snažím si udržať, je vedomie, že niet hriechu, ktorého by som sa nemohol dopustiť. Snažím sa vedome si pripomínať ničujúce dôsledky prípadného mimomanželského vzťahu nielen na svoj život, manželský vzťah, deti, ale aj na celú našu službu. Nevera by zničila všetko, na čom mi záleží. S bolesťou si uvedomujem krehkosť svojich ľudských kvalít. Potrebujem uistenie. Je to dobrý pocit, keď niekto so mnou súhlasí, potľapká ma po ramene, všimne si, keď sa necítim dobre. V takých chvíľach si uvedomujem svoju zraniteľnosť. Vnímam, že ľudská potreba po porozumení a prejavení záujmu v kombinácii s jedinečnými príležitosťami na zblíženie vytvárajú podmienky pre morálny pád. Modlím sa, aby som bol pred tým ochránený. Súčasťou mojej stratégie sú prosby k Bohu, aby mi pomáhal byť stále v strehu a aby som sa nikdy nedomnieval, že mne sa to stať nemôže.

Ron:

S Karen si dobre pamätáme, keď sme si po desiatich rokoch našej služby čítali jeden článok, ktorý nám celkom otvorene ukázal, akí sme zraniteľní. Služba je povolanie, ktoré ponúka mnoho príležitostí blízkeho kontaktu medzi mužom a ženou, keď spolupracujú a navzájom sa zdôverujú s osobnými i duchovnými vecami. Pamätám si, ako som kedysi Karen sluboval, že s ňou budem o všetkom hovoriť a spoločne sa usilovať o zdravý vzájomný vzťah. Dobre si spomínam, koľko sa v našich vzťahoch zmenilo, keď som sa svojej žene znovu zaviazal ešte na hlbšej úrovni než v deň našej svadby a celým svojim srdcom i bytosťou som sa rozhodol budovať svoj vzťah len a len s ňou.

Alicia:

Súhlasím. Modlím sa za to, aby som túžila iba po Geoffovi, aby Boh zväčšil moju lásku k nemu a aby som bola schopná vyjadrovať mu svoju odovzdanosť

mnohými spôsobmi. Niekedy sa rozhodnem pre pôst – pôst v kritizovaní.

Marti:

Chcela by som sa podeliť s jednou našou skúsenosťou. Nechcem teraz vytvárať predstavu, že Don a ja nie sme perfektní (smiech), ale jedného dňa som sa na neho naozaj nahnevala. Keď sa holil, vždy nechal vodu s penou stekať na umývadlo, a vôbec, vždy zabudol po sebe upratať. Neustále som sa na to zlostila, až jedného dňa mi „došla“ trepezlivosť. V hneve som však náhle pochopila, že nič nestojí za to, aby som si kvôli tomu zničila dobrý vzťah s manželom. Prijala som to ako svoje motto. Naučila som sa to vlastne až „na staré kolena“. Pristihla som sa pri modlitbe: „Pane, pomôž mi milovať Dona ešte viac.“ Zrazu, keď som vzala uterák a opäť dávala do poriadku kúpeľňu, mala som pocit, že Dona rozmaznávam. No hneď mi napadlo, že Boh akoby nám dával možnosť cvičiť sa v pokore, aby sme mohli nadväzovať vzťahy s ostatnými ľuďmi tak, ako by to robil Ježiš.

Karen:

Až v staršom veku konečne začíname prežívať naplno radosť! Ja a Ron máme odlišné biologické hodiny. On je škovránok, ja som sova. Keď on má náladu na oddychovať, ja som obyčajne naladená pracovne. Raz som bola hlboko ponorená do pracovných záležitostí, keď Ron prišiel s návrhom, aby sme sa išli previesť na loďke. Chystala som sa ho odbiť, keď som zrazu mala pocit, akoby ma niekto udrel tehlou do hlavy. „Si blázon, žena?“ hovoril mi vnútorný hlas. „Tvoj manžel, ktorý tak tvrdo pracuje, chce ísť s tebou von. A ty chceš sedieť doma pri počítači?“ Pristihla som sa, ako Bohu hovorím: „Viem, že vieš, že som neleňošila, a predsa mám ešte toľko práce, ktorú musím dokončiť. Upokoj ma prosím, že mi s tou prácou pomôžeš, pretože teraz si naozaj potrebujeme oddýchnuť.“

Alicia:

Aj ja sa s tým stotožňujem. Pre mňa je tiež veľmi ťažké odložiť prácu na projekte. Dohodli sme sa na tom, čo Geoff nazýva „leňošenie na

verande“. Je to čas na večerné posedenie, keď už deti spia. Vlastne sme si s Geoffom kúpili na verandu aj hojdacie kreslá, aby sme mali na čom sedieť. Strávili sme spolu už niekoľko úžasných nocí, napríklad len pozorovaním hviezd.

Geoff:

Pokúsili sme sa tiež raz to týždňa o „večerné rande“. Myslíme si, že je to úžasný nápad. Nedarí sa nám to dodržiavať pravidelne, ale keď to vyjde, pomôže nám to pocítiť vzájomnú blízkosť. Aj keď niekedy nevyjdeme z domu, spoločne sledujeme zábavný film, hráme sa spoločenskú hru alebo niečo podobné.

Ron:

V tejto skupine je toľko dobrých skúseností. Prajem si, aby sme sa takto mohli porozprávať

častejšie. Skúsme to prijať ako začiatok určitého rozhovoru, ktorý bude mať pokračovanie...

Marti:

... na konferencii Seeds (Semienka) 1995!

Ron:

To by bolo pekné. Ani neviem, ako vyjadriť poďakovanie vám všetkým, že ste sa s nami ochotne podelili o svoje skúsenosti, a odovzali tak ďalším manželským párom podnety, ako sa dá spoločne rásť v službe. Modlíme sa za to, aby vaše vyznania oslovili mnohých našich príbuzných v Kristovi, ktorí sú zapojení do zakladania zborov a iných služobností po celom svete, aby im vaše podnety a rady pomohli posilniť ich vzájomnú lásku a povzbudili ich v náročných situáciách pri šírení evanjelia.

101 NÁPADŮ PRO RODINNOU EVANGELIZACI

Autoři: Karen a Ron Flowersovi

OSOBNÍ PŘÍPRAVA

- ❖ Pečlivě studujte biblické verše jako Ef 2,4-8.13; 2 K 5,21; Ř 5,12-2; 8,1, které hlásají dobrou zprávu o spasení v Kristu.
- ❖ Uvažujte o Boží lásce. Jaké lidské prostředky vás podstatným způsobem ovlivnily ve vašem chápání Boží lásky? Jak vaše chápání Boží lásky roste?
- ❖ Vytvořte si na modlitbách své osobní vyznání víry a ujištění o spasení v Kristu. Když si své vyznání napíšete, bude se vám o něm lépe přemýšlet.
- ❖ Sestavte si seznam biblických veršů, které k vám promlouvají o Boží lásce. Prostudujte si je a naučte se je zpaměti, abyste jimi mohli dokládat své osobní vyznání.

SDÍLENÍ VÍRY V MANŽELSTVÍ

- ❖ Podělte se o své vyznání se svým mužem/ženou. Poslechněte si vyznání svého partnera či partnerky. Jak evangelium ovlivnilo váš vztah?
- ❖ Uveďte příklady, jak ve vašem životě působí Boží láska tím, že se cítíte do potřeb svého partnera, že se společně podělíte o své myšlenky a niterné pocity.
- ❖ Věnujte čas rozhovoru se svým mužem/ženou o významu své víry. Jak víra ovlivňuje způsob, jakým zacházíte se svým hněvem, řešíte spory, vypořádáváte se s depresí?
- ❖ Snažte se povznést a povzbudit svou partnerku/partnera ujištěním a vhodnou pochvalou.
- ❖ Pravidelně se spolu modlete a děkujte Bohu.

VHODNÉ ZPŮSOBY JEDNÁNÍ S NEVĚŘÍCÍMI PARTNERY

- ❖ Buďte zdrojem citového a duchovního povzbuzení pro svou nevěřící ženu/muže, snažte

se nesoudit její/jeho chování, ale pravidelně vyjadřujte ujištění o své lásce a komplimenty.

- ❖ Buďte dobrým příkladem své víry v Boží lásku a milost tím, že před svým mužem/ženou budete žít své adventistické křesťanství upřímně. Buďte otevření ohledně svých slabých stránek a chyb, uvědomujte si, že v těchto oblastech potřebujete křesťanský růst.
- ❖ Komunikujte se svou ženou/mužem o odpuštění a neustálém obnovování, které nalézáte v Kristu. Využívejte všeho, co jste se naučili o vztazích v Kristu, ke zlepšení svého manželství.
- ❖ Vynasnažte se co nejvíce rozpoznat a vyzdvihnout věci, které máte se svou ženou/mužem společné. Vyhledávejte body, ve kterých panuje shoda.
- ❖ Vstupujte ochotně a radostně do všech možných stránek života svého partnera/partnerky, aniž byste slevovali ze svých zásad
- ❖ Společně objevujte nové aktivity a přátele, kteří nahradí ty, jež jste opustili kvůli svému přesvědčení, uvědomte si, že síla vaší lásky a vzájemného spojení je tím nejcennějším, čím můžete získat svého milovaného partnera/partnerku pro Krista.
- ❖ Až si vytvoříte ve sboru nové známé, pozvěte muže, aby se seznámili s vaším manželem, či ženy k seznámení s vaší manželkou.
- ❖ Pozvěte svého muže/ženu k účasti na sborových aktivitách: společenské události, semináře o zdraví, rodinné události, diskusní kroužky, výlety nebo k činnostem spojeným s budováním či údržbou sboru.
- ❖ Podpořte zapojení svého muže/ženy tím, že získáte a zapojíte jeho/její dovednosti či znalosti do některé stránky sborového života.

EVANGELIZACE V RODIČOVSTVÍ

- ❖ Připravte si seznam změn, které byste chtěli zavést, aby vaše rodičovství bylo více zaměřeno na evangelizaci.
- ❖ Udělejte evangelium pro své děti přitažlivé tím, že s nimi budete udržovat pozitivní

vztahy, častými úsměvy, snahou o vcítění se do pocitů dítěte.

- ❖ Zpívejte svým dětem písničky vyprávějící o Boží lásce.
- ❖ Modlete se s každým ze svých dětí, ve svých modlitbách zdůrazněte, jak Bůh i vy své dítě milujete.
- ❖ Vysvětlete svému dítěti v jednoduchých pojmech Boží lásku tak, jak je popsána v Jeho Slově.
- ❖ Poproste své dítě o odpuštění za něco, co jste udělali a co ho bolelo.
- ❖ Ukažte svému dítěti bezpodmínečnou lásku a přijetí. Vyhněte se vytvoření dojmu: „Budu tě milovat, když...“
- ❖ Naplánujte si způsoby, jak každému ze svých dětí dáte zvláštní příležitost k osobnímu rozhodnutí důvěřovat Kristu.

PŘÍBUZNÍ

- ❖ Pravidelně se modlete, aby i vaši příbuzní přijali evangelium.
- ❖ Společně jako rodina si vypracujte seznam možností, jak můžete vaše rodina vést své nevěřící příbuzné ke Kristu.
- ❖ Naplánujte si určitou formu kontaktu s každým příbuzným, za kterého se jako rodina modlíte – telefonicky, dopisem, osobní návštěvou, abyste především vyjádřili svou lásku a podporu.

PŘÁTELE A SOUSEDÉ

- ❖ Během rodinné pobožnosti si sdělte, jaké zvláštní příležitosti k šíření evangelia každý z vás během dne prožil – v rodině, v práci, ve škole, v sousedství.
- ❖ Jako rodina si pohovořte o případném duchovním zájmu kolegů v práci, sousedů, spolužáků a příbuzných.
- ❖ Vytvořte si modlitební seznam se jmény deseti vašich nejbližších sousedů.
- ❖ Během rodinné bohoslužby vyjádřete zvláštní způsoby, jak můžete svědčit osobám uvedeným na modlitebním seznamu.

- ❖ Povzbudte své děti, aby z lásky a milosti pomohly vyřídit některé malé pochůzky pro ty, kteří se nemají tak dobře jako ony.
- ❖ Spolupracujte se svým dítětem na některé činnosti v rámci křesťanské služby, pro kterou se hodí svými schopnostmi, silnými stránkami a zájmy, ve kterých naleznou radost a úspěch.
- ❖ Pomozte svým starším a dospívajícím dětem vytvářet misijní skupinky s jejich kamarády z hřiště a spolužáky, které pak budou pomáhat v některé oblasti křesťanských aktivit jako pomocníci.

DUCHOVNÍ DARY

- ❖ V některé ze svých rodinných bohoslužeb se věnujte čtení a studování biblických textů o duchovních darech – Ř 12; 1 K 12, 13; Ef 4. Diskutujte, jak nám tyto texty pomáhají rozpoznat své duchovní dary.
- ❖ Přečtěte si životopisy průkopníků církve adventistů sedmého dne nebo jiných významných křesťanských vůdčích osobností, jejichž duch služby a duchovní dary budou pro vaši rodinu inspirující a povzbuzující.
- ❖ Společně se zamyslete, modlete a zkuste rozpoznat, jaké nadání a schopnosti má každý z členů vaší rodiny. Poděkujte společně Bohu za tyto dary a schopnosti každého z vás.
- ❖ Dary, kterými Bůh obdařil vaše děti, se mohou odlišovat od těch vašich. Pozvěte další adventisty z řad vašich příbuzných nebo členů sboru, kteří mají duchovní dary a schopnosti podobné či stejné jako vaše děti, aby se s nimi podělili o své zkušenosti a sloužili tak jako model a příklad vašim dětem.
- ❖ Vyjádřete nějakým zvláštním způsobem své uznání za jedinečné nadání, dary a schopnosti každého z vaší rodiny, ujistěte se navzájem o tom, jak každý svým dílem přispívá k hladkému fungování rodiny.
- ❖ Společně přemýšlejte a modlete se za to, abyste rozpoznali, jak lze jedinečné schopnosti otce, matky, sestry, bratra či jiného člena

domácnosti využít pro Boží dílo doma, ve sboru, v misijní práci v rámci obce apod.

- ❖ S ohledem na osobní nadání a schopnosti nechte každého člena rodiny vypracovat jednoduchý plán, jak by jednou či dvěma konkrétními věcmi mohl svědčit o Bohu. Malé děti mohou své přispění vyjádřit nakreslením obrázku.

RODINNÝ MISIJNÍ PROJEKT

- ❖ Vypracujte si plán, jak můžete zapojit rozličná nadání a schopnosti vaší rodiny ve zvláštním rodinném misijním projektu. Zeptejte se vedoucích pracovníků svého sboru na projekty, ve kterých by zapojení vaší rodiny mohlo být prospěšné.
- ❖ Upravte zapojení své rodiny do činností tak, aby odpovídalo věku jednotlivých členů rodiny, a udržujte rovnováhu mezi osobními potřebami rodiny a potřebou sdílet se s druhými. Snažte se získat zkušenost, která má nějaké měřitelné výsledky a na základě níž všichni mohou mít pocit úspěchu a naplnění.
- ❖ Předčítejte Bibli nebo evangelizační literaturu starší osobě nebo osobě se zhoršeným viděním.
- ❖ Vykonejte přátelskou návštěvu u osoby, která již nemůže vycházet z domova.
- ❖ Nakupte jídlo a nutné potřeby osobě, která již nemůže vycházet z domova.
- ❖ Napište povzbuzující dopis rodině, která truchlí nad ztrátou svého člena, prochází tíživým obdobím apod.
- ❖ Navštivte někoho, kdo je nemocný.
- ❖ Poskytněte bezúročnou půjčku rodině, která je ve finanční tísní.
- ❖ Upečte bochník chleba pro bezdomovce.
- ❖ Připravte obložené chleby a rozdejte je bezdomovcům.
- ❖ Pravidelně nabízejte košík s jídlem jedné či více rodinám v nouzi.
- ❖ Posekejte trávu, shrabejte listí či vykonejte jinou zahradní práci pro starší osobu.
- ❖ Pomáhejte jednou týdně svobodné matce s hlídáním dítěte.

- ❖ Pravidelně roznášejte evangelizační literaturu do domů a bytů v určité části města.
- ❖ Uspořádejte malý koncert s písničkami anebo hudbou v domově důchodců či v léčebně dlouhodobě nemocných.
- ❖ Příležitostně pomáhejte na pár hodin rodinám, které potřebují pomoc s péčí o dítě, s rekonstrukcí bytu či s vedením financí.
- ❖ Postarejte se o opuštěné dítě v nouzi.
- ❖ Dejte potřebným nové či obnošené šatstvo nebo darujte takové věci příslušnému distribučnímu středisku.
- ❖ Zúčastněte se sklizně jako rodina.
- ❖ Připravte pozvánky na evangelizační setkání.
- ❖ Zapište sousedy do biblického korespondenčního kurzu.
- ❖ Roznášejte pozvánky na evangelizační setkání.
- ❖ Vyzvěte mladší členy rodiny, aby se podělili o své hračky s dětmi z potřebných rodin.
- ❖ Použijte rodinné auto k dopravě osob na evangelizační setkání.
- ❖ Pozvěte přátele na kluby zdraví či do kurzu vaření.
- ❖ Pozvěte jednoho či více kamarádů svých dětí do sboru a na sobotní jídlo. V případě potřeby zajistěte dopravu.
- ❖ Uspořádejte ve své rodině chvílku „brainstormingu“ (vymýšlení nápadů) zaměřených na pomoc a požehnaní. Jaký skutek křesťanské pomoci by vaše rodina mohla hned teď provést některému známému v širší rodině, ve sboru, v sousedství, v obci?
- ❖ Pokud váš misijní projekt zahrnuje činnosti, které lze provádět v průběhu rodinné bohoslužby, např. příprava dopisů, vypracování biblických přednášek, vyhradte si v rámci bohoslužby určitý čas na tyto aktivity a dejte rodinným příslušníkům možnost hovořit o svých pocitech z dané misijní činnosti.

RODINNÉ SPRÁVCOVSTVÍ

- ❖ Naplánujte si zvláštní dar na nadcházející misijní sbírku třinácté soboty.

- ❖ Naplánujte si rodinný investiční projekt. Poproste vedoucího sobotní školy nebo pokladníka sobotní školy o více informací a návrhů, jak se může vaše rodina zapojit do programu získávání finančních prostředků na misi.
- ❖ Doplňte do svého rodinného rozpočtu vedle pravidelných darů a desátků i položku „Hospodinův fond“. Tyto peníze mohou zůstat v rodinné pokladně a mohou být rozdány v době, kdy členové rodiny cítí obzvláštní Boží pomoc při některém neobvyklém misijním projektu nebo při naplnění nějaké jiné potřeby, které si všimli.
- ❖ Vedle pravidelných rodinných desátků, darů a sborových závazků se modlete za misijní práci, v rámci níž by se vaše rodina mohla určitým způsobem zapojit do Božího díla.

UMĚNÍ EVANGELIZAČNÍCH NÁVŠTĚV

- ❖ Poproste někoho, kdo úspěšně vykonává evangelizační návštěvy, aby vaši rodinu nebo její vybrané členy vzal na exkurzi při návštěvách ve vašem sousedství. Nechte se tímto člověkem vést v příslušných formách jednání, vedení rozhovoru a celé návštěvy.
- ❖ Jako příležitost k navázání nových vztahů a možnost vytvoření přátelství odnese čerstvě přistěhované rodině dárek „vítejte do sousedství“.
- ❖ Darujte rodině s čerstvě narozeným miminkem pozornost s přáním zdraví nově narozené(mu).
- ❖ Odneste nově sezdanému páru přání a dárek k sňatku.
- ❖ Vyjádřete vhodnou formou svou soustrast rodině, která ztratila někoho ze svého středu.
- ❖ Pozvěte své sousedy na sborové aktivity, např. na prázdninovou biblickou školu, společenská setkání apod., abyste měli možnost je posléze pozvat na evangelizační setkání a přednášky.
- ❖ Obdarujte své sousedy něčím, co přesně odpovídá jejich zájmům a preferencím, třeba květinu v květináči souseďce, která má ráda květiny, poštovní známku sběrateli známek, recept nadšenci do vaření atd.
- ❖ Dejte dětem svých sousedů dárky, které je rozradostní a potěší. Například křesťanské časopisy s příběhy, kreslené příběhy či kazety jsou dárky, které ocení děti i dospělí.
- ❖ Poproste své sousedy o laskavost. Ukažte jim, že jako rodina potřebujete jejich přátelství a pomoc. To vám vytvoří společný prostor a otevře dveře k přátelství.
- ❖ Když jste na návštěvě doma u přátel či známých, nabídněte při svém odchodu skromnou modlitbu. Vaše modlitba bude mocným svědectvím vaší víry v Boha, Jeho péči a pravdu, které věříte.
- ❖ Pozvěte další rodiny, známé vaší rodiny nebo ty, které byste chtěli lépe poznat, k sobě domů na rodinnou pobožnost. Bohoslužbu naplánujte krátkou, zajímavou a plnou života. Zpívejte písně, ke kterým se lze snadno připojit, a modlete se krátce a jednoduše. K poslechu zvolte kazety a k četbě literaturu uzpůsobenou věku a úrovni zájmu přítomných.
- ❖ Pozvěte ostatní k sobě domů na jídlo. Nabídněte přátelství a během podávaného jídla pohovořte o střídmosti a zdravém životním stylu.
- ❖ Pozvěte ostatní, aby s vaší rodinou šli či jeli na výlet nebo s vámi podnikli odpočinkovou aktivitu, která je typická pro zdraví prospěšné chvíle, které spolu jako rodina trávíte.

OSLOVOVÁNÍ LIDÍ VE SVĚTĚ

- ❖ Naučte se jména a místa misijního působení lidí z vašeho okolí či regionu. Každý den se jako rodina za tyto misionáře modlete.
- ❖ Sežeňte si adresy a pravidelně pište povzbudivé dopisy zahraničním misionářům.
- ❖ Zajímejte se o projekty, na které se vybírají misijní dary 13. soboty. Vyhledejte si informace v knihovnách, časopisech apod. o zemi, lidech a potřebách oblasti, ve které jeden z těchto konkrétních projektů probíhá. Modlete se za tento projekt a jako rodina si

- naplánujte dar 13. soboty ve prospěch tohoto projektu.
- ❖ Zjistěte si u svého kazatele či vedoucího sboru, kde jsou ve vaší zemi i v zahraničí oblasti bez adventistických misí. Zjistěte si o této oblasti a lidech v ní co nejvíce. Modlete se, aby se otevřely jejich dveře a tito lidé mohli být osloveni.
 - ❖ Spojte se se svým kazatelem či vedoucím sboru a zjistěte si, jak lze navázat kontakt s přítelem na dopisování v zahraničí. Dejte členům své rodiny šanci si dopisovat s přáteli jejich věku a podělit se o to, co se dozvěděli o životě v jiné zemi.
 - ❖ V řadě oblastí světa jsou možnosti krátkodobých misijních cest pro dospělé a mládež. Dveře ke službě v těchto oblastech jsou otevřeny skrze Generální konferenci, vzdělávací instituce i soukromé organizace. Pohovořte si se svým kazatelem či vedením sboru o možnostech, jak by členové vaší rodiny mohli prožít nějakou misijní službu. V případě možnosti si naplánujte účast na takové misijní zkušenosti.
 - ❖ Jak se adventistické poselství šíří světem, je potřeba více a více pracovníků v zahraničí s širokou škálou odborností a povolání. Pohovořte si se svým kazatelem či vedením sboru, modlete se a jako rodina zvažte, zda někdo z vás chce sloužit Bohu v rámci misijní práce na plný úvazek.
 - ❖ Vyberte si ve svém městě blok budov, kde nežijí žádní adventisté, a považujte jej za svou „neprobádanou“ oblast, ve které budete uskutečňovat misijní návštěvy, roznášet literaturu apod., abyste přivedli alespoň některé z obyvatel ke Kristu.
 - ❖ Jako rodina si vypracujte studii alespoň jednoho nekřesťanského náboženství ve světě. Promluvte si o rozmanitých způsobech, jak by adventisté mohli oslovit tyto skupiny dobrou zprávou o Ježíši. Které prvky jejich víry by je mohly otevřít či naopak uzavřít takové dobré zprávy?
 - ❖ Pokud by bylo nutné se jako rodina přestěhovat, modlete se a zvažte přesídlení do části města, země či regionu, kde je málo adventistů sedmého dne nebo tam nejsou žádní a staňte se svědky své víry v dané oblasti.
 - ❖ Postupem času budou děti ve vaší rodině dospívat a vy tak můžete hovořit o požehnaní a významu misijní služby buď doma nebo v zahraničí a o možnosti, že i vaše děti by se v dospělém věku mohly usadit v oblastech, kde je potřeba šířit svědectví adventistů sedmého dne.

Týden Křesťanského domova 2005
 Vydal Advent-Orion, spol. s r. o.
 pro Oddělení křesťanského domova
 Česko-Slovenské unie CASD
 Vydání první, Praha 2005
 Sazba
 Vytiskla tiskárna HOPE
 ISBN 80-7172-494-7